

UNIVET

AZ ÁLLATORVOSTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

I. évfolyam, 4. szám 2017. december

Lapunk tartalmából

Negyedik évfolyam 3

Az Állatorvostudományi Egyetem
Rektori Hivatalából jelentjük 4
Partnerség a zágrábi
Állatorvostudományi Karral 5
Hat egyetem
Mezőhegyesen 5
Hetesi gyakorlat I. félév
– A lovak 6

Országos Állatorvos Nap 8
Nyolc sportágban, Tatán 9
Testvéregyetemi
kapcsolat születik 10

Tudományos
Diákköri Konferencia 10

Fiatal tudok maradni és ez a
hallgatóság érdeme – Beszélgetés
dr. Sótónyi Péter rektorral 11

Akit a szilázs illata csapott meg
– Beszélgetés Orodán Tamás
HÖK elnökkel 15

Az empátiáról 18
Univet Galéria 18

Kontur András csontszobrai 19

Emil Anthes:
Frankenstein macskája 22
Pozsár Zsófia akrilfestményei 23

Angol nyelvű összefoglaló 24 – 27

Borítónk 4. oldala dr. Battay Márton fotója

UNIVET Az Állatorvostudományi Egyetem lapja. Főszerkesztő: Balázs Gusztáv. Kiadja az Állatorvostudományi Egyetem. Felelős kiadó: Dr. Sótónyi Péter rektor. Nyomta: Belvárosi Nyomda Zrt. Nyomdai megrendelés száma: 174054. A szerkesztőség postacíme: 1400 Budapest, Pf. 2. Telefon: (1) 478-4100, e-mail: webmaster@univet.hu

Egyetlen év igazán eltölpül 231-hez képest. Az esztendő elején megjelent és az Állatorvostudományi Egyetem 231. tanévében szárbá szökkent lapunknak immár a negyedik számát veheti kezébe az olvasó. Négy szám, négy évnegyed, ke-
rek egy esztendő. Bízunk benne, hogy még sok-sok évfolyamon át változtatja folyóiratunk borítója az egyetem és az évszakok színeit.

Az első év izgalamához mégsem mérhetők a következő éveké, hiszen most mindent először kellett megírni, fotózni. A jövőben már kicsit rutinosabban szerkesztjük a lapot, persze mindig készen az új feladatokra.

Az esztendő tehát letelt és ez lehetőséget ad számunkra egy kis visszatekintésre. Beköszöntőnkben arra tettünk vállalást, hogy „lefényképez-zük a jövőt”. Ami holnap már tegnap lesz. Egyszerűbben fogalmazva: az egyetemi élet hiteles krónikása igyekszünk lenni.

Az újdonságokat kereső, híreket gyűjtő, eseményekre járó, egyetemi polgárok portréit rajzoló újságíró előtt lépésről lépésre, ajtóról ajtóra nyílik ki az állatorvosképzés, az állatorvostudomány világa. Fokozatosan ismeri meg és fel az egyes tudományterületek jelentőségét, hozzájárulását az egészhez, megértve a szakma összetettségét. Ez abból a szempontból hasonló feladat az egyetemi hallgatókéhoz, hogy egyetlen év nem elegendő a teljesítéséhez.

Nagy szerencse, hogy ebben az István utcai kalandozásban egy olyan, alapvetően XIX. századi épület-együttes szolgál terepként, amelyben majdnem minden diszciplínának megvan a maga fellegvéra.

A homlokzatokat díszítő tudósoknak már a portréja is tanít, ahogy mindenkit, úgy engem is. Az egyetem egykori jeleseit megörökítő mellszobrok mögé könyvtári irodalmat képzelhetek és megannyi fáradozást ol-

vasótermekben, laboratóriumokban, klinikákon és állattartó telepeken.

Meggyőződésem, hogy egyetemen dolgozni kitüntetés a társadalomtól, még ha fáradtságos munkát is igényel, mert elsősorban azt várja tőlünk a fenntartó, hogy gondolkodjunk. Az oktatók és a kutatók a jövőnek dolgoznak, a megismerés és a megismertetés feladatával.

Egyetemi újságot szerkeszteni különösen kellemes időtöltés. Miért? – kérdezhetik az olvasók. Azért, mert az ilyen ember tandíj és költségtérítés nélkül tanulhat tanároktól, kutatóktól sőt, hallgatóktól is – és nem kell izgulnia, mert vizsgáznia sosem kell.

Sosem kell vizsgáznia? Ha ezzel a megállapítással zárnam az évet, nem lenne szerencsés, mert nem írnék igazat. Hiszen minden sora, amit leír, átesik az olvasók értékítéletén; ez az ő vizsgája.

Balázs Gusztáv

fotó: Horváth Anikó

Ökorsütéssel és dolgozói-hallgatói piknikkel ünnepeltük 2017. szeptember 20-án az Állatorvostudományi Egyetem újbóli önállóvá válásának első évfordulóját. A finom falatok elfogyasztása előtt vagy után bárki kipróbálhatta és sokan ki is próbálták a bika rodeót, a csocsót, a légvár boxot és kalapácsoló erőmérőt. Vidám hangulat uralta a campust Erzsébetváros szívében, s ami a legfontosabb: a program tovább erősítette az Állatorvostudományi Egyetem közösségét.

Az Állatorvostudományi Egyetem Rektori Hivatalából jelentjük

Személyügyi terv

Az Állatorvostudományi Egyetem Szenátusa a 2017/2018-as akadémiai évet is a személyügyi terv megtárgyalásával és a kitüntetési javaslatainak kialakításával kezdte. A személyügyi terv az egyetemi oktatók, kutatók, tanárok alkalmazása, illetve a már kinevezett oktatók előléptetése érdekében évente kétszer készül – szeptemberben, illetve februárban. Ennek eredményeként nem kell az álláshelyek betöltésére egy egész évet várni, ami sokkal kiegyensúlyozottabbá teszi a rendszert. A terv tartalmazza a várhatóan megüresedő oktatói álláshelyeket és az oktatói munkaköröket érintő minőségi fejlesztési igényeket is, továbbá azokat a nyugdíjazás miatti felmentéseket is, melyeknél a felmentési idő vége a tervét követő évre húzódik át.

A tanszéki tanácsok javaslatai alapján döntött a testület az oktató-kutatói álláshelyek pályázatainak kiírásáról, illetve az intézményi kitüntetések odaítéléséről és az állami elismerésekre való felterjesztésekről.

Kvartilisszámítás

A **Foglalkoztatási Követelményrendszer** módosítására is sor került, melyet az oktató-kutatói követelmények változása tett szükségessé. Az impakt faktor mellett, illetve helyett megjelent a hazai tudománymetriában a kvartilisszámítás. Az Állatorvostudományi Egyetem alapvetően megmarad az impaktfaktor alapú teljesítményértékelésnél, mivel ez van összhangban a nemzetközi gyakorlattal, azonban a hazai akadémiai struktúrához és a jogszabályi

környezethez való igazodás érdekében a kvartilisek számítása is a szabályzatba került.

A kvartilis követelmények meghatározására az egyetemi könyvtár alapos és átfogó előkészítő munkája alapján került sor.

Új kihelyezett tanszék

Szervezeti átalakítások keretében a Szenátus döntött a Szülészeti és Szaporodásbiológiai Tanszék kihelyezett tanszékeinek létrehozásáról a Haszonállat-génmegőrzési Központban. Az Egzotikusállat és Vadegészségügyi Tanszéken új Halászati és Halebégzségügyi Osztályt hozott létre. Új oktatási-kutatási szervezeti egységként jött létre a Bioinformatikai Központ. A Központ célja a tudományterületen nemzetközi kutatásokban való intézményes részvétel elősegítése, illetve a bioinformatika – ezen belül első lépésben genomika és digitális képelemzés – graduális és posztgraduális gyakorlati képzésének megszervezése, folytatása. A központ vezetésére **dr. Solymosi Norbert** egyetemi docens kapott megbízást.

A Magyar Akkreditációs Bizottsággal folytatott egyeztetés alapján, Egyetemünkön egy doktori iskola, az **Állatorvostudományi Doktori Iskola** akkreditációja kezdődött el, amely két programiránnyal, az Aujeszky Aladár Elméleti Állatorvostudományok Doktori Programmal és a Marek József Klinikai Állatorvostudományok Doktori Programmal működik.

Új Tanulmányi és Vizsgaszabályzat elfogadása. A korábbi szabályzat nem terjedt ki megfelelő módon egyes képzési formák sajátosságaira. Az új szabályzat a hatályos jogsza-

bályi rendelkezések mellett, megfelelően szabályozza az idegen nyelvű képzést és mellékletben a szakirányú továbbképzést.

A Szenátus elfogadta az Állatorvostudományi Egyetem Munkahelyi Állatjóléti Bizottsága által összeállított **Állatkísérleti Etikai Kódexet és Szabályzatot**. Az ebben megfogalmazottak betartása minden egye-

temi munkatárs és hallgató felé elvárás, amennyiben munkájuk, vagy tanulmányaik során élő állatokkal kerülnek kapcsolatba. Az Etikai Kódexben foglaltak kiterjednek minden kutatási-kísérleti célra szolgáló állatra, a diagnosztikai vizsgálat és az oltóanyag-termelés céljából tartott állatokra, a génbankként kezelt állatokra, a géntechnológiával módosított gerinces állatokra, valamint a tudományos ismeretterjesztés, és az oktatási demonstráció céljából tartott állatokra egyaránt.

Év végi feladatok

A Szenátus lapzártánk után tartott decemberi ülésén került sor többek között a benyújtott oktató-kutatói pályázatok elbírálására, illetve az Egyetem etikai kódexének továbbá az új, 2018-2021 közötti esélyegyenlőségi tervének elfogadására.

Horváth Anikó felvételei

Partnerség a zágrábi Állatorvostudományi Karral

Stratégiai partnerségi megállapodást írt alá október 18-án Budapesten dr. Sótónyi Péter, az Állatorvostudományi Egyetem rektora és dr. Nenad Turk, a Zágrábi Egyetem Állatorvostudományi Karának dékánja.

Az ünnepségen részt vett dr. Mladen Andrija, a Horvát Köztársaság magyarországi nagykövete, dr. Koós Attila, a Magyar Állatorvosi Kamara Pannon Szervezetének titkára, dr. Gönczi Gábor, a Magyar Állatorvosi Kamara elnöke és dr. Anđelko Gašpar, a Horvát Állatorvosi Kamara főtitkára. A megállapodás célja a kölcsönös támogatáson alapuló nemzetközi együttműködés elősegítése.

A két állatorvosképző intézmény összefogása Közép-Kelet-Európában különösen jelentős és példaértékű lehet Európában is, hangsúlyozta dr. Sótónyi Péter, majd elmondta, Pesten 230 éve töretlenül folyik az állatorvosképzés, soha egyetlen év nem marad ki a háborúk és forradalmak ellenére sem. Az itt végzettek szakmából, emberségből és magyarságból is példát adtak.

Az együttműködésre azért is szükség van, mert a járványok, különösen az állatjárványok, nem ismerik az országhatárokat. A magyar és horvát partner már jelenleg is együttműködik parazitológiai és vadegészségügyi kutatásokban. Budapest például a lógyógyászat, Zágráb pedig a hal-egészségügy területén nyújthat a társintézménynek további segítséget.

A zágrábi kar 2020-ban készül európai akkreditációra, a magyarországi egyetem az amerikai akkreditációt tűzte ki céljául annak érdekében, hogy növelje versenyképességét az idegen nyelvű képzésben.

Együttműködés mindig is volt közöttünk, ez most emelkedik először intézményi szintre, hangsúlyozta dr. Nenad Turk dékán. A közel százéves kar vezetője elmondta, könnyek szöktek a szemébe, amikor a parkban elsétált Hutyra Ferenc, Marek József és Aujezsky Aladár szobrai előtt. A nevükkel fémjelzett múlt erőt és kedvet ad a megállapodás tartalommal való megtöltéséhez.

Dr. Mladen Andrija elmondta, a

nagykövetség feladata a megállapodás létrejöttének elősegítése volt. Gratulált ehhez az elhatározáshoz. Kifejezte meggyőződését, hogy az élelmiszerbiztonsági együttműködést a következő generációk elismerése övezi majd.

Gönczi Gábor, a MÁK elnöke arról szólt, hogy valamikor ő mert álmodni arról, hogy a kelet-közép-európai állatorvosok összefognak és egy egyeztető fórumot hoznak létre. Ez 2013-ban létre is jött 9 ország részvételével, s ez a szám azóta 13-ra emelkedett. E folyamat egyik legfőbb segítője a horvát testvérszervezet volt.

A két kamara 2015-ben írt alá együttműködési megállapodást. Azóta két konferenciát tartottunk közösen és vannak újabb továbbképzési terveink is, említette dr. Anđelko Gašpar. A horvát kamara főtitkára kiemelte: az egyetemek megállapodásának aláírása egy olyan záradékot hagynak jóvá saját szerződésükben, amelyben a legmagasabb szinten definiálják a köztestületek kooperációját.

A mezőhegyesi Nemzeti Ménesbirtok és Tangazdaság Zrt. november 14-én Budapesten együttműködési megállapodást írt alá az Állatorvostudományi Egyetemmel, a Debreceni Egyetemmel, a Kaposvári Egyetemmel, a Szegedi Tudományegyetemmel, a Szent István Egyetemmel, a Testnevelési Egyetemmel és a Magyar Tudományos Akadémiával.

A ménesbirtok egy éve került újra állami tulajdonba, majd az Országgyűlés törvényt fogadott el, ami szerint Mezőhegyest a magyar felső-

Hat egyetem Mezőhegyesen

oktatás bázisává kell fejleszteni. A gazdaság egyebek mellett ezer jó genetikai állományú szarvasmarhával, valamint a Mezőhegyesen honos mindhárom lófajta – nóniusz, furioso-north star, gidrán – összesen 370 egyedtel számlálható törzsalományával rendelkezik.

Dr. Sótónyi Péter rektor azt hangsúlyozta, hogy a ménesbirtok hiánypótló képzést kínál, hiszen az agrár-felsőoktatásban óriási igény mutat-

kozik a gyakorlati ismeretek elsajátítására. Ugyanakkor az egyetemnek is tudnak abban segíteni a társaságnak, hogy Európa egyik legfejlettebb agrárgazdaságává váljék.

A megállapodás értelmében a hallgatók szakmai és tantervi terepnyilatkozatokon, a ménesgazdaság egyedülálló üzemágainak kiemelt gyakorlati oktatásában részesülnek, ez a szakszolgáltatás-szervezést is magában foglalja. (MTI)

Szorgalmasan, a tudni akarás kíváncsiságával

Hetesi gyakorlat 1. félév – A lovak

Az idei, 231. tanévnyitó ünnepségen dr. Sótonyi Péter, egyetemünk rektora Tolnay Sándor 1787. júniusában a magyarországi önálló állatorvosképzés elindításakor elhangzott tanszékfoglaló beszédéből idézett. A nagy elődünk által megfogalmazott izgatottság, várakozás, a felelősség, fontosság tudatának és az elsőség örömeinek vegyes érzéseivel készültünk fel, valósítottuk meg a feltételrendszerét és indítottuk el a Rektor úr által életre hívott új gyakorlati képzési forma első félévét a 2017-es tanév szeptemberében.

Amennyire az állatorvosi képzés elengedhetetlen és halaszthatatlan szükségessége megfogalmazódott annak idején, ahhoz hasonlóan a jelenlegi gyakorlati oktatásban is rendkívüli fontosságú és hiánypótló tematikaként jelent meg a hetesi gyakorlati program. A program célja, hogy hallgatóink már az első szemesztertől kezdve élő állatok mellett eltöltött gyakorlatok során megtapasztalják és megtanulják az adott fajjal kapcsolatos tartási, bánásmódbeli és alapvető élettani, egészség-

ügyi ismereteket. A képzés felmenő rendszerben vezeti be a különböző állatfajokat: kezdve a lónál, majd a kiskérődző, a szarvasmarha, a sertés és a baromfi után hazánk őshonos fajai is bemutatásra kerülnek. Az állatokkal való törődés, gondozásuk és ápolásuk egész napos fizikai kapcsolatot és munkát jelent a diákok számára egy egész oktatási héten keresztül. Nemcsak lehetőségük nyílik azok ellátásának megtanulására és gyakorlására – az ehhez szükséges tudás elsajátítására és az azzal járó veszélyek megismerésére –, de az állatorvosi hivatáson belüli orientációhoz is támpontot nyújthat azoknak, akik nem tették még le biztosan a voksukat valamely faj mellett.

A lovas hetesi gyakorlat elindításához a nyár folyamán rengeteg feladatot kellett elvégezni. Felújítottuk és az oktatási igényeknek megfelelően átalakítottuk az üllői tangazdaság régi „Cserepes istálló” néven ismert épületét. Biztonságos lóboxok, meleg vizes patamosó, egy új, a lovas felszerelések tárolását is szolgáló oktató helyiség, kulturált szociális egység, iroda, karámok és lovaglópályát alakítottunk ki. Mindezek a rendezett környezettel együtt nyújtanak színvonalas képzési helyszínt hallgatóink számára az időkeretnek (10-12 hét) megfelelő, lehető legkisebb, 10 fős csoportokra osztva úgy, hogy a hetet folyamatosan a Tangazdaságban töltik.

A 12 darab, elsősorban nemzeti méneseinkből megvásárolt ló egyrészt a gondozás gyakorlati lehetőséget hivatott biztosítani, másrészt segítségével minden állatorvostan-hallgatót meg tudunk ismertetni a lovaglás és fogathajtás elméleti illetve gyakorlati alapjaival. Minden ló saját felszereléssel rendelkezik, két lovas kocsi is beszerzésre került, így egyszerre tudunk velük dolgozni. Az elsőéves diákok egész napja tartalmasan és értelmesen kitöltött. Reggel az állatok ellátásával (etetés, trágyázás, ápolás) és az istálló rendbetételével kezdenek, amit a nap folyamán ismétlődően végzünk. A munkálatokban a Tangazdaságban hosszú évek óta állatgondozóként dolgozó három tapasztalt lovas segít, akik nagyszerűen alkalmazkodtak a megváltozott feladathoz, amit a hallgatók részére történő tudás átadása és ennek felelőssége jelent. Délelőtt elméleti oktatás folyik, majd 5-5 fővel lovaglás, fogatolás; délután pedig váltott csoportban gyakorolnak a hallgatók egy kitűnő lovas oktató és egy tapasztalt fogathajtó segítségével. Az elméleti órákon megismerkednek a ló faji jellemzőivel, egészségügyi tudnivalókkal, a lovas-tevékenységek szakágaival, ízelítőt kapnak a velük való állatorvosi munka sajátosságából. A lovaink patkolását úgy időzítettük, hogy minden héten két ló szakszerű pataszabályozására és vasalására kerüljön sor az ország egyik legjobb kovácsának közreműködésével. Az utolsó napon az állatok már rutinszerűvé vált ellátása mellett a teljes felszerelés tisztítása és ápolása történik, aminek elsajátítása szintén fontos. Ezzel egyrészt az eszközök hosszú élettartama biztosított, másrészt hétről-hétre minden csapat

ugyanolyan tiszta és hibátlan szerzőkkel kezdheti meg a gyakorlatot. A tanrend és a tananyag összeállításában olyan mértékben tudtam támaszkodni Egyetemünk Lovas-tanár (Hippológus) és szervező szakán megszerzett ismereteimre, hogy annak méltatását mindenképpen szeretném itt megtenni. Az egy-egy szakterület legjobb magyar szakem-

bereit képviselő oktatóktól kapott tudást próbáltam összefoglalva beépíteni a tematikába.

Az időjárással ebben az évben nagy szerencsénk volt, egy-egy esős nap – köszönhetően az üllői jó talajviszonyoknak (a lovak számára ideális, homokos talaj a vizet gyorsan elvezeti) – nem okozott komoly fennakadást. A tervezett fedeles lovarda megépülésével az ilyen fajta kiszolgáltatottság is megszűnik és a gyakorlat még biztonságosabban és színvonalasabban tartható meg.

A hét végeztével minden hallgatót arra kértem, hogy röviden értékeljék a Tangazdaság lovardájában eltöltött időt, írják le véleményüket, tapasztalataikat. A képzési forma újszerűsége miatt is nagyon fontos, hogy a kapott visszajelzések függvényé-

ben tudjunk javítani azon, természetesen annak figyelembe vételével, hogy a célját megtartsa, az átadni szándékolt gyakorlati tudásanyagot hátrányosan ne befolyásolja. Mivel az évfolyam jelentős része a gyakorlati oktatást megelőzően sem a lóval, sem egyéb állattal ilyen minőségben nem találkozott, nem dolgozott velük, nem gondozta azokat, vagy egyáltalán nem végzett semmilyen állattartással kapcsolatos tevékenységet, tartani lehetett tőle, hogy nem mindenkinek lesz kedvére való, néhányan azt szükségtelennek, kényeszerűnek és alantasnak tartják. 10 hét távlatából, majd 100 vidéki-városi, hölgy és férfi hallgatót, jó-rossz időt magunk után tudva, ezt az időt a lovak környezetében sokszor erőt próbáló fizikai munkával közösen eltöltve és a hallgatói értékeléseket végigolvasva minden kétség nélkül és teljes bizonyossággal meg tudom állapítani, hogy a kezdeményezés valóban rendkívüli jelentőséggel és indokoltsággal bír.

Az évfolyam egészére általánosan kijelenthető, hogy a munkát szorgalmasan odafigyelve, a tudni akarás kíváncsiságával és a fejlődni akarás szándékával végezték, megértve, hogy az állatok jólétének, egészségének első és legfontosabb lépcsőfoka a viselkedésük, a velük való bánásmód és tartási szükségleteik alapos ismerete, és aminek hiányában még egy kitérő orvosi tudással rendelkező állatorvos sem lesz képes magas szintű gyógyító tevékenységet folytatni és az állattartók, tulajdono-

sok megbecsülését, tiszteletét elérni. Aki korábban semmilyen lovas tapasztalattal sem rendelkezett, az is úgy távozik a pénteki ebéd után, hogy önállóan, biztonságosan és szakszerűen képes bemenni egy ló bokszába, megközelíteni, és bánni vele – ellátni, letisztítani, felszerszámolni, nyergelni. Pozitív és meghatározó élményként értékelik ezt az öt napot, és a gyakorlott lovasok számára is tudunk új ismeretekkel szolgálni, ők is jól érzik magukat.

Részemről a legnagyobb kihívást, de egyben örömet is az jelentette és jelenti, hogy lehetőséget és bizalmat kaptam az első éves állatorvostanhallgatók részére tartandó első élő állatok között eltöltött, újonnan induló gyakorlat megszervezésére és megtartására. Munkatársaim a lovardában és én is annak a felelősségnek a tudatában végezzük feladatunkat, hogy a lovakkal kapcsolatos munkát nemcsak megszerettetni lehet, de ellenkező viszonyulást még könnyebb is kiváltani a fiatal állatorvosjelöltekben, akik számára az istálló környezet legtöbbször ismeretlen, esetleg nehezen befogadható. Bízom benne, hogy azt az igé-

nyességet, precizitást, szorgalmat, amit a gyakorlat során minden esetben elvártunk és mutattunk – legyen szó a trágázásról, lovaglásról vagy az istálló felsőpréről – hallgatóink továbbviszik magukkal és ez is hozzájárul ahhoz, hogy jó, sikeres magyar állatorvossá és emberré váljanak.

Dr. Szmodits Zsolt
a hetesi gyakorlat felelőse

Dr. Glávits Róbert az idei Hutyra Emlékérmes

Országos Állatorvos Nap

A Magyar Országos Állatorvos Egylet az idei Országos Állatorvos Napot is az egyetemen rendezte meg október 25-én. A program a szervezet tisztújító közgyűlésével kezdődött. A megválasztott tisztségviselők a következő ciklusra:

Elnök: *dr. Sótónyi Péter*. Titkár: *dr. Bándy Pál*. Elnökség: *dr. Abonyi Tamás; dr. Gombos Zoltán, dr. Magyar Tibor, dr. Fodor László, dr. Búza László, dr. Körösi László*. Számvizsgáló bizottság: *dr. Korzenszky Emőd, dr. Könyves László, dr. Nedeczky Árpád*.

Az ünnepség az egyesület díjainak átadásával folytatódott.

A Hutyra Emlékéremmel több évtizedes diagnosztikai, állatorvosi patológiai munkásságáért *dr. Glávits Róbertet* tüntették ki, aki a laborállattudomány és kísérlet tervezésben, továbbá a posztgraduális toxikológus képzésben a patológia oktatója.

A Takács János Emlékérmes *dr. Biró Géza* professzornak ítélték oda, aki sajnos már nem élhette meg, hogy átvegye a kitüntetést. *Biró Géza* Takács professzor közvetlen utódaként lett az Élelmiszer-higiéniai Tanszék tanszékvezető egyetemi docense, majd tanára; feladatát nagy elődjéhez méltón 20 éven át látta el.

Az egyesület választmányja a Szentlíványi Ifjúsági Díjat *dr. Sárközi Rita* doktornőnek ítélte oda. Kutatómunkájának középpontjában a sertések-ből izolált *Actinobacillus pleuropneumoniae* törzsek összehasonlító vizsgálata állt, az e témakörből írt doktori értekezését májusban védte meg. 2008-ban másodmagával megalapította a Syrinx Állatorvosi Kamarakórust, amelynek a mai napig aktív tagja.

Az Egyetem gyakorlati képzés mesteroktatója címet 2017-ben a következő kollégák kapták: *dr. Bándli Bence, dr. Bendéné dr. Palkovics Gabriella, dr. Bogár István, dr. Bölcskei Molnár Antal, dr. Busák*

Károly, dr. Capári Balázs, dr. Demetrovics Pál, dr. Helik Ferenc, dr. Hudák Péter, dr. Kocsis László, dr. Mihályfi István, dr. Surányi Andrea, Felföldiné Lévai Réka, Denkinnger Géza, dr. Dancsházi Tibor, dr. Farkas Zoltán, dr. Nagy Levente, dr. Répási Attila, dr. Tóth Ernő, dr. Varjú Gábor, dr. Winter Gábor és Zelovics Gábor.

A rendezvény szünetében *dr. Perényi János* (felső képünkön) hortobágyi daruvonulásról rendezett fotókiállításra invitálták a résztvevőket. *Dr. Perényi János* a Magyar Állatorvosi Kamara lapjának főszerkesztője, emellett egyik legsikeresebb munkája a magyar állatorvosképzésről szóló könyve. 2002-ben az állategészségügyi oktatás és gyakorlati tevékenység elismerésére alapított Tolnay Sándor díjjal tüntették ki, 2013-ban az Állat-orvostudományi Egyetem díszpolgárává választották. Képeit, audiovizuális munkáit számos hazai és nemzetközi pályázaton díjazták,

eddig kilenc egyéni fotókiállítást rendezett. 2007 óta a Nimród Természetfotós Egyesület elnöke.

*

Az Országos Állatorvos Napot ezután *Zsigó Róbert* államtitkár nyitotta meg, majd a következő előadások hangoztak el.

Dr. Nemes Imre elnökhelyettes, NÉBIH: Az állatmozgások és a járványügy összefüggései

Dr. Oravec Márton elnök, NÉBIH: Az állatorvos felelőssége az élelmiszerláncban

Dr. Farkas Róbert egyetemi tanár, ÁTE: A klímaváltozás befolyásolja-e a paraziták hazai előfordulását?

Október 25-én az egyetemi hallgatók és tanáraik a Magyar Állatorvosok Világszervezetével közösen koszorúzták meg *Tatay Zoltán* emléktábláját *Dr. Bartha Tibor* felvétele

IV. Állatorvos-ágrár sportnap és családi hétvége

Nyolc sportágban, Tatán

Dr. Psáder Roland adjunktus (ÁTE): Endoszkóppal asszisztált endotrachealis stent beültetése kutyákban)

Dr. Sótónyi Péter rektor (ÁTE): Az állatorvosképzés jelene és jövője az elitképzés kihívásai

Befejezésül dr. Schmidt Mária emlékezett meg az 1956-os forradalomról, amely két üzenetet hordoz: az egyik a szabadság tisztelete, a másik a nemzeti büszkeség.

A Terror Háza Múzeum főigazgatója felidézte, 1956 októberében „egy nagy múltú, többszörösen kiemelt és megalázott európai nemzet” olyasvalamit követelt, amiről mindenki tudta, hogy megilleti: szabadságot és függetlenséget akart. Rámutatott, a Moszkvából irányított kommunista párt legszűkebb kiszolgálóián kívül azért csatlakozott mindenki a szabadságharcosokhoz, mert „a megelőző évtized miatt általánossá vált a haza elvesztése miatti rémület.”

Kitért rá, az Egyetemen is megleljük azokat a hősokeket és áldozatokat, akik 1956-ban a forradalom mellé álltak. Legismertebb közülük Tatay Zoltán, aki az Állatorvostudományi Egyetem III. évfolyamát kezdte. Október 24-én fehér orvosi köpenyben indult el segíteni a forradalom sebesültjeinek. A Harminckettesek terén a fegyverropogás közepette egy sebesültet próbált meg ellátni, amikor egy géppisztolysorozat végzett a 20 éves hallgatóval.

Az idén is 500 fölötti létszámmal zajlott az immár IV. Állatorvos-ágrár sportnap és családi hétvége a Tatai Edzőtáborban. Mint dr. Bándy Pál állatorvos, a rendezvény szervezője elmondta, kezdetben 5, idén már 8 sportágban – asztalitenisz, futás, fogathajtás, kispályás labdarúgás, parkröplabda, sárkányhajó, streetball és tenisz – lehetett versenyezni. Az érdeklődés évente emelkedik.

A cél az, hogy az agráriumban dolgozó, egymással gyakran napi munkakapcsolatban álló, de ezt csak telefonon vagy interneten tartó szakemberek szabadidejükben találkozhassanak. Mivel gyakran hétvégeken sem tudnak a családjukkal lenni, a tatai programra a feleségeket és a gyerekeket, hozzátartozókat is várják, mert minden korosztálynak kínálnak programot.

A kezdeményezés és az ideai sportnap sikerességét bizonyítja, hogy nemcsak az ország egész területéről, hanem határon túlról is érkeztek résztvevők. Egy 13 fős székelyföldi csapat – Tatán harmadszori ven-

dégeként – labdarúgásban, futásban és streetballban is nevezett.

A 2017. évi Sportnap győztesei

Futás, 2.500 m női: Herczog Anna, férfi: Giricz Márton

Futás, 10.000 m női: Herczog Anna, férfi: dr. Bándli Bence

Asztalitenisz női: Földiné

dr. Németh Zsuzsanna, férfi: dr. Várnagy Ákos

Fogathajtás: Toronyi Katalin

Parkröplabda: Tótfalusi szöcskék

Streetball: Drink Team

Kispályás labdarúgás: Vetman

Sárkányhajó 10 fős: Éjszakai

Pillangók, 20 fős: Vízajtók

A teniszverseny a rossz idő miatt félbeszakadt. A Dr. Gál Sándor díjat a versenyzők szavazatai alapján Tóth István kapta.

Testvéregyetemi kapcsolat születik

„Mint minden eddigi hagyományt, az állatorvosokkal épülő barátságot is a hallgatók indították el, ezzel megelőzve tanáraikat.”

Idézem ezzel a Soproni Egyetem rektorát, *dr. Faragó Sándort*, aki soproni látogatásunk során külön köszöntött minket, állatorvostan hallgatókat.

A látogatás nem volt véletlen. 2017 tavaszán bátyámmal, *Fehér Csabával* –, aki az Erdőmérnöki Karon szerzett oklevelet – Sopronban eltöltött napjaink alatt arra a következtetésre jutottunk, hogy a két egyetem mentalitása, életszemlélete nagyon hasonló és mindezek mellett maga a szakma is közel áll egymáshoz, így gyümölcsöző lenne egyetemeink hallgatóságát összehozni.

Első kezdeményezésünk során Sopronból látogattak el hozzánk erdész hallgatók Budapestre, az Equus

napokra. (1. kép) Csupán páran érkeztek, valami mégis kezdetét vette, aminek folytatásaként idén ősszel 32 állatorvostan hallgató látogatott Sopronba, tovább erősítve ezzel a bimbózó barátságunkat.

Fogadtatásunk igazán különleges volt. A vezetőség képviselőiben az Egyetem rektora és az Erdőmérnöki Kar dékánja, *dr. Lakatos Ferenc*, a hallgatók nevében pedig *Bende Attila* PhD hallgató köszöntött bennünket a Soproni Egyetem Kürtegyete kíséretében. Ezzel megerősítést nyert előttünk, hogy nem csupán a mi egyetemünk, hanem a Soproni Egye-

tem vezetősége és oktatói egyaránt támogatják a két egyetem hallgatói együttműködését. E hagyományteremtő pillanat emlékére ajándékot nyújtottunk át egymásnak. (2. kép) A soproni hallgatók ajándékát képviselőnkben *Bánáti László* vette át *Sárközy Árontól*.

Az ünnepélyes köszöntés után vacsora várt minket, majd az este további részében betekintést nyertünk a soproni diákéletbe, és az azt nagyban meghatározó selmeci hagyományokba. Látogatásunk mindvégig jó hangulatban telt, és számos új barátság kötött hallgatóink között.

Azért, hogy az első soproni látogatás létrejöhetett, köszönettel tartozunk *Bende Attila* PhD hallgatónak és *Sárközy Áron* erdőmérnök hallgatónak a színvonalas szervezésért. Külön szeretnénk megköszönni a vacsora felajánlását és elkészítését a Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt-nek és munkatársainak, *Bánáti László* parkerdei és kommunikációs igazgatónak és *Gergátz Péter* kerületvezető erdésznek. Nagy köszönet illeti a két egyetem rektorát is, amiért kezdeményezésünk mögé álltak.

Mindannyian, akik részt vettünk ezen a találkozón, egyöntetűen bízzunk abban, hogy eme jó kapcsolat tovább erősödhet, látogatásaink hagyománnyá formálódhatnak és a jövőben lehetőségünk nyílhathat közös szakmai programok szervezésére is.

Fehér Sára

a HÖK Kommunikációs Bizottságának elnöke

Tudományos diákköri konferencia

Az egyetem idei tudományos diákköri konferenciáját november 22-én rendezték az aulában és a Tolnay Sándor továbbképzési tanteremben. A programban 77 előadás szerepelt, köztük vendégként a Zágrábi Egyetem Állatorvostudományi Karának két hallgatója is ismertette kutatásuk eredményét.

A konferenciát *dr. Gálfi Péter* tudományos rektorhelyettes nyitotta meg. Elmondta, hogy az ÁTE hallgatói kitűnő eredményeket értek el XXXIII. OTDK-n. A 48 résztvevőből 25-en nyertek díjat. Ezután ismertette a Tudományos utánpótlás erősítése a hallgatók tudományos műhelyeinek és programjainak támogatásával, a mentorálás folyamatának kidolgozásával elnevezésű projekt pályázatait.

A Hallgatói ösztöndíjpályázatokon 10-10 hallgató támogatására nyílik lehetőség. A nyertesek 10 hónapon át havi nettó 65 ezer forint ösztöndíjat és bruttó 200 ezer forint dologi keretet kapnak. Tíz hónap elteltével tudományos döntőbizottság értékeli az addig elvégzett munkát, ez alapján a 3 legjobbnak ítélt kutatást további 10 hónapig támogatják havi bruttó 250 ezer forint ösztöndíjjal és bruttó 200 ezer forint dologi kerettel.

Doktoranduszi ösztöndíjban 4 hallgató részesülhet 10 hónapon át. Ez havi nettó 90 ezer forint, amit bruttó 200 ezer forint dologi keret egészít ki.

Valamennyi hallgatói jogviszonnyal rendelkező egyetemi polgár automatikusan jogosult pályamunka beadására 3 éven át. A legjobb hat dolgozat készítője minden évben különdíjazásban részesül, aminek összege bruttó 100 ezer forint.

A konferencia eredményhirdetésére kora este az aulában került sor, ahol *dr. Sótornyai Péter* rektor méltatta a diákkörös hallgatók munkáját.

Az eredmények megtekinthetők a www.2.univet.hu/tdk webhelyen

A múlt év december 13-án vette át rektori megbízó levelét Áder János köztársasági elnöktől dr. Sótonyi Péter. Évzáró számunkban az Állatorvostudományi Egyetem vezetőjével beszélgetünk az első évről, a jövő feladatairól és terveiről, itt-ott bele-beleszöve sorainkba a professzor úr arcképvázlatát is...

"Fiatal tudok maradni és ez a hallgatóság érdeme"

Beszélgetés dr. Sótonyi Péter rektorral

– Egész életem az egyetemünkhöz kötődik – fogad tanszékvezetői szobájában az Anatómiai és Szövetani Tanszéken. – 1973-ban léptem be az István utca 2. szám kapuján, és az elmúlt 45 évben szinte minden nap itt voltam. Sokkal többet vagyok itt, mint otthon. Nagyon sokat jelent nekem a múltunk, a gyökereink, de legalább annyira fontos, ha nem fontosabb a jelenünk és a jövőnk is. Talaly sikerült elérni az egyik legnagyobb célomat, amiért 5 évvel ezelőtt elvállaltam a dékániságot. Az Állatorvostudományi Egyetem, az állatorvosképzés újra önállóvá vált 2016. július 1-jétől. Hosszú és küzdelmes úton értük el ezt, de soha nem kellett kérnem, hogy ez így legyen, hanem sikerült mindenkit meggyőzőn arról, hogy ez a helyes út. Másfél éve újra önállóan jelenünk meg Magyarországon és az egész világban. Érzelmileg is sokat jelentett számomra, hogy önállóvá vált az egyetem. Messze nem a rektori pozíció vonzott, hiszen az egyetem „újbóli megalapítása” sok-sok nehézséggel és munkával járt. Nem folytathattuk ott, ahol 2000-ben abbahagytuk, Magyarországon és a világban is sok minden változott, amihez alkalmazkodnunk kellett, és kell tudnunk a jövőben is.

– Milyen mérleget von a rektori ciklus első évéről?

– Számos sikert könyvelhettünk el a most befejeződő esztendőben, amit

Horváth Anikó felvétele

Az anatómiában leltem meg az abszolút konkrétságot, ahol nincs mellébeszélés, vagy tudom az ideg, az izom nevét, vagy nem. Hihetetlen nagy örömet szerzett nekem, amikor úgy éreztem, hogy jól el tudom magyarázni a tananyagot.

a fenntartónk is fel- és elismert. Szétválási ünnepségünkön, tanévnyitóinkon, doktorrá avató ünnepségeinken magas szinten képviselte magát a kormányzat. Kiemel-

kedő elismerés volt az egyetem számára, hogy a 230 éves Magyar Állatorvosképzés Magyar Örökség-díjban részesült, amit a Magyar Tudományos Akadémián vehettünk át. Sokszor ér bennünket az a vád, hogy mi a múltunkból akarunk megélni, ami alapvető félreértés. Komolyan veszünk azt a gondolatot, hogy az egyetem ereje nem a falakban, hanem egykori és mai tanáraiban, azok gyakorlatban bizonyított tudományos eredményeiben rejlik. Bárkit, aki hozzánk látogat, mélyen megérintenek a parkunkban látható elődök

szobrai. Az ő személyiségükre és személyes teljesítményeikre, mint jelképes cölöpökre épülnek mai cselekedeteink, de ez nem gátol bennünket abban, hogy elfogadjuk a kor kihívásait. Óriási az igény nagy tudású, az egész vertikumot ismerő szakemberekre, különösen azokban az árutermelő gazdaságokban, állattenyésztő telepeken, ahol rendkívül intenzív és modern állattenyésztés folyik. Ez a szakember az állatorvos, aki az állati test felépítésétől és működésétől a mikrobiológián keresztül, a betegségeken át az élelmiszerbiztonságig az egész termelési folyamatot átlátja.

– Ilyen szakemberek kibocsátása viszont nagyon erős gyakorlati képzést igényel.

– Ezért vezettük be őszszel magyar hallgatóinknak a hetesi gyakorlatot, amikor is 10-10 fős

váltásban az Üllői Tangazdaságunkban, állatok mellett töltik az idejüket, hogy megismerjék leendő pácienseiket. Az első félév a lovaké, mindenkinek meg kell tanulni lovat befogni,

nyergelni, hajtani, ápolni. Ennek a szükségességére ifjúkori emlékeim is figyelmeztetnek: én 12 évesen a ló hasa alatt bujkáltam, az állatorvos pedig nem mert bejönni a lóhoz, mert nem ismerte. Tanári tapasztalataim szerint még a harmad-negyed éves hallgatók egy részének fogalma sincs arról, mennyi vizet iszik egy ló naponta. Ha egy elsősnek kell kivinnie a napi kétszer két vödör vizet, akkor egy életre megtanulja a választ. A következő félév a juhé lesz, mert ekkorra olyan szintre tudjuk emelni az istállókat, hogy alkalmassá váljanak a hallgatók fogadására. A lovas ud-

nem is volt szükség erre, ugyanis régen a hallgatók nagy része faluról jött, látott otthon disznót, juhot, szarvasmarhát. Ma a falusi gyerek is egy virtuális világban éli az életét, ugyanúgy nem látta sem ezt, sem azt, mint egy pesti. Persze az állatorvosi szerep is változott. A kedvtelésből tartott állatok gyógyítása óriási társadalmi igény, éppen ezért nagyon sok állatorvos él kisállat praxisból. Nem zárkózhattunk az elefántcsonttoronyba, alkalmazkodnunk kellett a társadalmi elvárásokhoz. Kicsit azonban átestünk a ló túloldalára, ezért újra a prevenció és a gazdasági haszon-

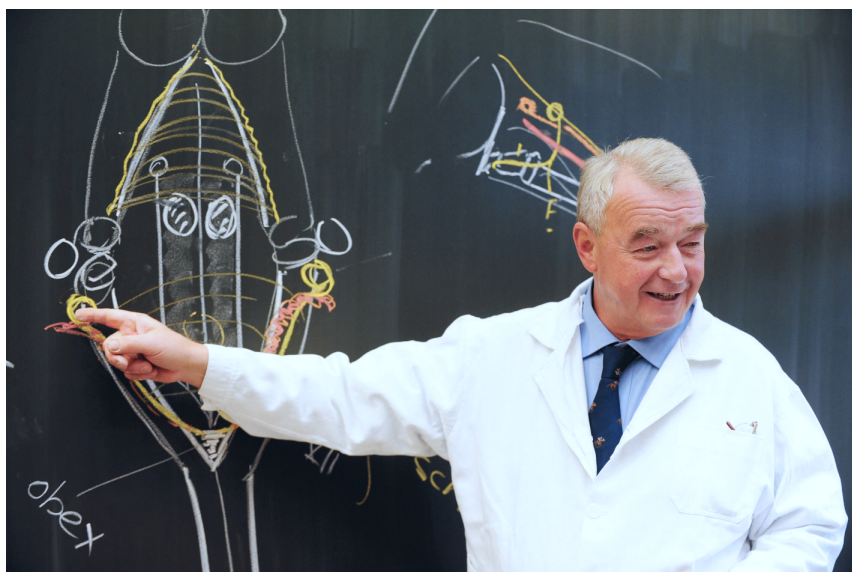
tás” című tantárgyat, aminek felelőse vagyok, és ahol az előadásokat szakmánk legkülönbözőbb területén dolgozó kollégáink tartják. A sort *Horn Péter* akadémikus zárja, hiszen az állattenyésztő és az állatorvos munkája szorosan összekapcsolódik.

– **Rektor úr gyakran érvel azzal, hogy az állatorvos képzésben nagyon fontos az egyediség és a hallgatók érzelmi elkötelezettsége is.**

– Egy felmérésben olvastam, hogy az amerikai fiúk fele futballista, a másik fele állatorvos, a lányok fele manöken, a másik fele szintén állatorvos szeretne lenni. Egyetemünkre körülbelül ötszörös a túljelentkezés, de a jelentkezők egy része eleve alkalmatlan, hiszen csak szereti az állatokat, tanulmányi eredménye nem elegendő a bejutáshoz, így is sokan vannak, akik közül válogathatunk, ezért a legkiválóbbak kerülnek felvételre. Ebben az évben 431 pont alatt nem lehetett bekerülni hozzánk, ez magasabb, mint az orvosi egyetemek átlaga. Hallgatóink tehát a korosztály legkiválóbbjai közül verbuválódnak, beleértve természetesen a külföldi diákokat is. Mérheterlen felelősség ezzel a humán erőforrással képességeihez méltón gazdálkodni. Sokszor gondolkodom erre az olyan közösségi együttléteken is, mint például az Equus Napok, a Marek Napok, vagy az ökörsütés, amely új hagyományteremtő próbálkozásként az egyetemi közösség egészségének erősítését szolgálja. Jelentős sikernek tartom, hogy az állatorvosok által szívesen szponzorált tudományos diákköri konferenciák mellett immár több új, nyertes projektünk is ösztönzi a hallgatókat a minél színvonalasabb tanulmányokra, kutatásokra. Sokszor bírálják a mai fiatalokat, én maximálisan kiállok mellettük, nagyon okosak, intelligensek.

– **Lehet, hogy épp ezért látom nem egyszer professzor úr arcán a csinyekre mindig kész fiatalember mosolyát?**

– Köszönöm a megjegyzését, jól esik, mert lélekben valóban úgy gon-

Anatómia előadáson

varra mintegy 30 millió forintot költöttünk. Egy tucat lovat vettünk, többek között: nóniuszt, gidránt, mezőhegyesi félvért és lipicait. A szarvasmarha lesz a harmadik a sorban, hogy tanuljon meg a hallgató fejni, aminek egy tőgygyulladás diagnosztizálása esetén is hasznát veszi majd. A sertés és a baromfi folytatják, s az őshonos állatok zárják a hetesi gyakorlatok sorát azokban a félévekben, amikor az előadásokon és gyakorlatokon legfeljebb békát és nyulat látnak élő állatként a hallgatók az alapozó tantárgyakat tanulva.

– **Miért nem volt ez eddig így?**

– Én sem nagyon értem, de talán

Zimbal Gyula felvétele – MTI fotó

állatok felé kell fordulnunk, és mi ezen az úton el is indultunk. Az országnak elemi szüksége van a haszonállatok gyógyítására, az állatorvosi szolgálat működtetésére, hiszen az élelmiszerbiztonság az állatorvosok kezében van, rajtunk múlik, hogy milyen élelmiszer kerül az asztalra. Oktatási stratégiánk egyik meghatározó eleme, hogy lehetőség szerint minden tantárgyba csempésszük be az élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos ismeretek oktatását. Lényegesnek tartom azt is, hogy hallgatóink idejekorán megismerjék az állatorvosi hivatás számos lehetőségét, ezért vezettük be az „Állatorvosi hiva-

dolom, hogy a világra nyitott fiatal tudok maradni, és ez a hallgatóság érdeme. Sokan hisszük ezt magunkról a tanári pályán, még ha a testünk nem is mindig erről árulkodik. Pontosan tudom, hogy hallgatóként mennyit szenvedtem, melyik anyagrészt tanulása ment nehezen és arra a fejezetre nagyobb súlyt helyezek az óráimon. Egészen pontosan vissza tudok emlékezni, és minden alkalommal vissza is emlékszem

és tudom, hogy ezt nekem hogyan kell elmagyaráznom.

– **Ezt mások is felismerhették, hiszen Önt az ősszel Prima Primissima díjra jelölték a magyar oktatás és köznevelés kategóriában.**

– Bár hallgató koromban Győr-Sopron-Moson megyében nem sok olyan disznóól lehetett, ahol ne jártam volna orbánc elleni oltásokkal, hivatásomat a katedra mögött találtam meg. Anatómia könyvek között nőtem fel, mert édesapám anatómusként Magyaróváron dolgozott. A kezdetben vágott régész szakma mellől a lovaglás csábított el, így lettem állatorvos. Majd az anatómiában leltem meg az abszolút konkrétságot, ahol nincs mellébeszélés, vagy tudom az ideg, az izom nevét, vagy nem. Hihetetlen nagy örömet szerzett nekem, amikor úgy éreztem, hogy jól el tudom magyarázni a tananyagot. Rektori tisztségem mellett most is heti 12 óra előadást tartok, néha többet, ritkán kevesebbet. Nekem ez a kikapcsolódás, ez az öröm forrása. Az élő szervezet csodájával – azaz struktúrájával és szerveződésével – foglalkozó tudományág oktatásának Magyarországon nagy hagyományai vannak. Az orvosegyetemeken is az egyik legnehezebb tantárgynak

A Mezőhegyesi Ménesbirtokkal kötött szerződés aláírásán az Akadémián

Szigeti Péter felvétele – MTA Kommunikáció

mondják, de egyben az egyik legszárabb diszciplína is. Leírás alapján nagyon nehezen értünk meg valamit, pláne anatómiából. Büszke vagyok rá, hogy e tárgy oktatásának a rendszerét sikerült úgy felépíteni, hogy a hallgatók számára vizuális élményt is nyújt. Talán nem tűnik szerénytelenségnek, ha azt mondom, ezt mások is észrevehették, amikor a Magyar Anatómus Társaság elnökévé választottak, miközben ennek a szervezetnek hat állatorvos és körülbelül 150 orvos tagja van. Mindenki tudja rólam, hogy nemzeti kincsünk, a ló a kedvencem, és a ló anatómiát szinte mindenütt az országban én adom elő, gondolom, 2009-ben a magyar lovas társadalom ezért választott a Magyar Lovas Szövetség elnökévé.

– **Mi az, ami jelenleg a leginkább foglalkoztatja az anatómia területén?**

– Rendkívül szoros kapcsolatunk van a Yale Egyetemen, amelynek egyik professzora egy volt tanítványunk, *Horváth Tamás*, kutató professzorként dolgozik a tanszékünkön, aki most nyert el egy 300 millió forintos kiválósági pályázatot. Vezetésével egy olyan neuro-anatómiai munkacsoportot kívánunk lét-

rehozni, amely azokkal az agyi folyamatokkal foglalkozik, amelyeknek komoly szerepük lehet akár az Alzheimer-kór megismerésében és talán gyógyításában is. A mindennapi labormunkában, az elektronmikroszkópos vizsgálatokban, az immunhisztokémiában már nem tudok részt venni, de az ötletek kidolgozásában mindenképpen, ezért is jártam november végén Amerikában Horváth professzornál, hogy egyeztessük a koncepciókat.

– **Olyan korban élünk, amikor a tudomány gyakran tör át teljesítményplafonokat. Nem elég jónak lenni, hanem holnap jobbnak kell lenni, mint ma. Ez a verseny hogyan tükröződik az egyetemen?**

– A rekordszámú idegennyelvű hallgató felvételével jelenlegi teljesítő-képességünk határait feszegetjük, ez kétségtelen. Tudomásul kell venni, hogy ebből élünk és fel kell készülnünk a versenyre, hiszen a környező országok kivétel nélkül elindították az angol képzésüket, Brunn, Kassa, Kolozsvár, Zágráb, távolabb a lengyelek, mindenhol várják a külföldi hallgatókat. Ebből a szempontból is kiemelkedő siker, hogy a Dubai Egyetem, miután az egész világon körülnézett, minket választott, így februártól 16 hallgató érkezik hozzánk, akik nálunk teljesítik klinikai képzésüket. A Stipendium Hungaricum program keretében is olyan országokból jönnek hallgatók, akiknek még be kell szereznünk a nemzeti lobogóját.

– **Az egyetem célul tűzte ki az amerikai akkreditációt is.**

– Ennek a teljesítéséhez különösen fontos, hogy diplomát szerző hallgatóink rendelkezzenek azokkal az első napi kompetenciákkal, ami egy állatorvosi tevékenységhez szükséges. Igazolnunk kell majd számukra, hogy hány és milyen vizsgálatot, műtétet végeztek el tanulmányaik során.

– **Amerika szigorúbb, mint Európa?**

– Nem gondolom, hogy szigorúbb. A különbség abban áll, hogy az európai állatorvos képzés és a miénk is hagyományából adódóan erősebb

alapképzésre épül, az amerikai pedig pragmatikusabb. Azok a kollégáim, akiket én tanítottam, és Amerikában dolgoznak, kivétel nélkül azt mondták, nagy előnyük származott abból, hogy itt egy igen kemény és alapos alapképzésben részesültek, amire könnyen ráépíthették az újonnan megszerzett ismereteket. Most azt mérjük fel, hogy mit kell teljesíteniük a tengeren túli akkreditációhoz, azonban hagyományosan magas szintű alapképzésünket a világért sem adjuk fel. Az amerikai minősítéssel nem is a hallgatók számát kívánjuk növelni, hanem az a célunk, hogy még felkészültebb külföldi diákokat vehessünk fel.

– Összefügg-e ezzel a 12., gyakorlati félév bevezetésének szorgalmazása?

– Tervünket minden partnerünk tá-

tásért felelős államtitkára a tanévnyitón jelentős beruházások tervét említette. Hallhatnánk ezekről bővebben?

– A felsőoktatási államtitkárság és az Emberi Erőforrások Minisztériuma is messzemenőig támogatja, hogy az Állatorvostudományi Egyetemen komoly beruházás történjen.

Európa talán legmodernebb kísérleti állatházát szeretnénk felépíteni, továbbá egy nagy aulát, kollégiumot és a parkolási gondjainkon enyhítő mélygarázst. Mindig kritikával illetnek azért, hogy az aulánkban nem férnek el a hallgatók a tanévnyitón, vagy a doktorrá avató ünnepségen. Nem engedem szétválasztani ezeket külföldi és magyar rendezvényekre, pontosan azért, mert az egységet így is képviselnünk kell. Az akár bérbe is adható, 1400 férőhelyesre tervezett

alkalmas helyiséget. Végül a nagy számú idegennyelvű hallgatószámára megfelelő kollégiumot is építenénk, így a külföldi hallgatók albérletre költött pénze az egyetemünkönél maradhat. A komplexum tetejére, a hetedik emeletre gyógynövény kertet álmodtam, ahol be tudjuk mutatni a gyógynövényeket és a mérgező növényeket is. A tervek megvannak, a makettek is elkészültek. A tangazdaságunk fejlesztésével kapcsolatos terveinket sem szeretném feladni. Üllő volt kijelölve az olimpia esetén a lovasjátékoknak, most a nemzeti lovas központ helyszínéül álmodjuk, mert azt a területet a Jóisten is a lónak teremtette.

– Meglátjuk, mit hoz az újév az egyetem számára. Most azonban még karácsony előtt állunk. Mit üzen rektor úr az ünnep kapcsán egyetemünk polgárainak lapunk hasábjain?

– Mint oly sok helyen, nálunk is a karácsony a legnagyobb ünnep. A karácsonyfát még mindig én díszítem a feleségemmel és állatorvos lányunknak, közgazdász fiunknak jön az anygalka. Mindig gondoskodunk egymásnak meglepetésekről. Minden munkatársunknak és hallgatóknak áldott, békés ünnepeket kívánok! Pihenjék ki magukat, készüljék fel a következő évre! Ugyanakkor a karácsony a gondolatok rendezésének is az ideje. Legyen egy kis időnk olvasgatni, elmélyülni, és aki úgy gondolja, az templomba is menjen. Mi mindig elmegyünk a karácsonyi misére, ahol a fiunk 27 évesen is ministrál.

Nulladik óra anatómiából – rúzzsal a tükörre. Gólyatábor, Balatonakali
A szerző felvétele

– támogatja, az anyagi forrás, az állami támogatás megszerzése még a jövő feladata. Az amerikai akkreditációt is elősegítené, ha még egy fél évet a gyakorlatban tölthetnének a hallgatók, amely már a specializációra készítene fel őket.

– Palkovics László, az Emberi Erőforrások Minisztériumának okta-

létesítmény gazdaságilag is megtérülhet. Fel kell készülnünk a jövőre, arra, hogy 2020 után már nem lesznek olyan uniós pályázatok, amelyek segítenek az egyetemeken, növelni kell tehát a saját bevételi képességünket. A beruházás keretében kívánunk kialakítani egy tornacsarnokot is, valamint több kisebb sportolásra

Balázs Gusztáv

A következő hasábkokon kiderül, hogy Sajónak nemcsak Hacsek lehet a barátja, a gyors folyású Sajóban viszont akár egy napot is el lehet tölteni pergetéssel vagy legyezéssel. Történetünk főszereplője Orodán Tamás, ötödéves állatorvostan-hallgató, az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat elnöke, igazi közösségi és sportember.

Beszélgetés Orodán Tamás HÖK elnökkel

Akit a szilázs illata csapott meg

– Elég egy pillantás a Facebook oldaladra és máris kiderül, hogy nincsen tériszonyod!

– Pedig elég magas volt a Trolltunga sziklanyelv, amin ültem. 604 mélységbe lógtam a lábamat Norvégiában. Az ember sokszor utólag érzi át, hogy hol is volt.

– Honnan érkezted az állatorvosira?

– A Bükkön túl, Kazincbarcikán születtem, ott jártam általános iskolába, majd egy éven át az ottani középiskola angol nyelvű előkészítő osztályába. Előtte ugyanis németül tanultam, és nem tudtam angolul semmit. S bár városom gimnáziumába jelentkeztem, mégis meggondoltam magamat és Sajó Tamás lelkesítésének hála, aki az első általános iskolai osztálytól kezdve legjobb barátom, átjelentkeztem a miskolci Herman Ottó Gimnáziumba, ahol biológia tagozatra járhattam. Akkor már ugyanis állatorvos akartam lenni.

– Hogy találtál erre a pályára?

– A döntés pillanatára már nem emlékszem, de azt tudom, hogy elég messziről futottam neki. Édesapám hidakkal foglalkozott, télen-nyáron járta az országot és vizsgálta azok szigetelését. Sokszor velem tarthattam. Kelet-Magyarország összes hídja hozzá tartozott, és nagyon tetszett nekem, hogy mindig utazik. Munkája közben rengeteg emberrel találkozott vagy beszélt telefonon. Sokat volt a természetben, tiszta levegő. Erdei hidakat is vizsgált, és akkor persze erdőket is jártunk. Kialakult bennem

a gondolat, hogy az állatorvosi munka is hasonlíthat ehhez és tudtam is, hogy sok állatorvos járkal fel-alá az országban.

– Édesanyád pedig építészmérnök. Mindkét szülőd műszaki beállítottságú, te viszont az étellel kívánsz foglalkozni.

– Ez bizony új szakma lesz a családi legendáriumban, habár az egyik unokatestvérem, Réka februárban végzett, a másik, Zsófi, jövő februárban végez majd itt, az egyetemen.

– Elsőre felvettek?

– Igen. Konceptiózus voltam, tudatosan tanultam, de leginkább csak a középiskola végén. Biológiából nem is kellett külön készülnöm az érettségire. A kémiára viszont nagyon összekaptam magam, mert elég rosszul

álltam ebből a tárgyból 12. év elején. Sokat tanultam, nem akartam a véletlenre bízni a jelentkezésem sorsát. Nem voltam azonban otthonülő „szobatudós” diák! Hét évig jártam kosarazni a barátaimmal, míg rájöttem, hogy nem is szeretek kosarazni, csak a légkörét szerettem meg. Később kézilabdázni kezdtem, egy ideig szimultán a kosárlabdával. Kézilabda játékvezetői tanfolyamot végeztem és trombitálni tanultam.

– A hallgatói koncerten is felléptél?

– Sárospataki Bálinttal játszottunk

trombita duettet. Erre a teljesítményemre azonban nem voltam valami büszke, mert elnéztem a hangverseny időpontját és gyakorlás helyett elutaztam egy hétre a barátnőmmel, régi barátaimmal és a nővéremmel Marokkóba. Hazafelé, a repülőtéren várt a Facebook üzenet, hogy hogy álllok, mert csütörtökön lesz a koncert. Végül is én a mélyebb szólómat fújtam, mert azt könnyebb volt akut módon begyakorolni. Mondta is Bálint, hogy szerinte ne adjuk elő, azután mégis úgy döntött, hogy egész gyorsan belejöttem, úgy hogy bevállalja.

– Azt mondtad, hogy márciusban voltatok Marokkóban. Nem maradsz le így a tanulásban?

– A múlt héten pedig Izlandon jár-

tunk. Egyes gyakorlatokat korlátozott mennyiségben be lehet pótolni. És be is kell pótolni. Mi ezt általában a szorgalmi időszak végén tesszük. Másodéves koromtól vált rutinszerűvé, hogy minden félévben elutazunk világot látni. Sajóval vagy valaki mással.

– Sajó is állatorvos hallgató?

– Nem. Ő közgazdásznak tanult Miskolcon, most fog államvizsgázni, és Németországban dolgozik.

– Hogy lettél HÖK elnök?

– Megválasztottak... ez benne volt a levegőben. Már Erdélyi Jázmin Luca elnöksége előtt megkérdezték tőlem, hogy vállalnám-e. Nyilvánvalóan jó érzés fogott el, hogy rám gondoltak, és úgy is éreztem, hogy el tudnám látni a feladatot, de sokat gondolkozva a barátaimmal úgy láttuk, hogy Luca sokkal alkalmasabb lenne az adott pillanatban erre a pozícióra. Amikor ezt elmondtuk neki, teljesen elsápadt, nem értette az egész szituációt, de végül is őt jelöltük elnöknek és meg is nyerte a választást. Tisztségéről hosszú külföldi utazása miatt mondott le. A tőle szerzett tapasztalatokra támaszkodva fogadtam el az új felkérést.

– Nyilván abból lesz HÖK elnök, aki a közösségben aktív, sportol, részt vesz különböző kirándulásokon.

– Igen. És szervezek is, nemcsak túrákat, hanem különféle rendezvényeket, egyetemi napokat és így tovább.

– Nem érzed magad kicsit bezárva Pesten?

– De igen. Otthon az ablakunk a Bükkre nyílik. Sok időt töltöttem a szabadban, bunkert építettünk a hegyen és szinte már ott „éltünk” a barátaimmal. Hiányzik a nagy látótávolság. Ezért is utazom el, ha csak tehetem.

– Világjáró voltad segít az egyetemen tanuló külföldi hallgatókkal való kapcsolattartásodat?

– Tény, hogy könnyebben ismerkedek. A magyarok legnagyobb gátja a zárkózottság. Él is ilyen sztereotípiárólunk, de mint minden hasonlóban, azért ebben is van igazság. Tartóz-

kodunk az új dolgok kipróbálásától, és aki jól beszél angolul, sokszor az sem mer ezen a nyelven megszólalni. Ezt az oktatás hibájának tartom. A külföldi hallgatók pedig éppen a mi zárkózottságunk miatt nem mernek a szükséges módon kezdeményezni. Ezeket a képzelt, s mégis erős vizsztatartó hatású gátakat azért 2017-ben már illendő lenne lerombolni!

– A gólyatáborban is hangsúlyozzák az egyetem vezetői, hogy rengeteget lehet(ne) profitálni abból a magyar hallgatóknak, hogy mindenkire jut egy külföldi diák. Apropos, te a külföldi hallgatók HÖK elnöke is vagy?

– Önkormányatunknak minden hallgató tagja. A nemzetközi hallgatók szervezete, az ISC rész szervezete az EHÖK-nek. A szorosabb együttműködése a jövő; őket is be kell vonni a hallgatókat érintő döntéseinkbe. Küldöttgyűlésünk jelenleg hét tagból áll, egyikünk külföldi.

– Miből áll az elnöki munkád?

– Sokszor kell sok emberrel találkozni. Rengeteg irományt kell intézni például a gazdasági osztályon. A másik feladatkör a szervezés. Arra töreksem, hogy minél inkább megoszszam a feladatokat többünk között, mert akkor több mindenre jut lehetőség. Az Országos Hallgatói Önkormányzattal is kapcsolatot kell tartani, tőlük is segítséget kérni. Van, hogy szabályzatokat kell alkotni vagy módosítani. Tisztségemnél fogva szenátor is vagyok, ami nagyon fontos, hiszen első kézből kapom az információkat az egyetem működéséről.

– Milyen kedvtelensed van még, amiről nem számoltál be?

– Nagyon szeretek horgászni.

– Ezt nehéz elképezni rólad, aki járod a világot.

– Nem is ülök horgászszékekben! Pergetni és legyezni szeretek a Sajón, ami olyan közel található hozzánk, hogy biciklivel 3-5 perc alatt a partjára tekerem. Gyorsfolyású, ma már tiszta vizű a folyó. Pergetésnél a part szélén, vagy a vízben műcsalikat kell bedobálni és visszahúzni, és akkor a nagy hal megeszi a kis halnak hitt dolgot, a legyezésnek pedig az a lé-

"Hiányzik a nagy látótávolság. Ezért is utazom el, ha csak tehetem."
fotó: Facebook

nyege, hogy állunk a vízben, és egy nagy, színes zsinórt suhogtatunk, aminek a végén már damil van. A horogra bogarakat utánozó műlegyeket kötünk. Amikor ezek beesnek a vízbe, a hal rájuk rabol. Hihetetlen adrenalin fröccs, amikor egy nagyobb hal kitépi az ember kezéből a botot. Közben azért jó sok kilométert lehet „sétálni”.

– Mi volt a leginkább magával ragadó kiránduló élményed?

– Az, amikor a Pamirban jártunk. Öt napot töltöttünk egy völgyben 2016 nyarán Sajóval, s addig nem volt se téverő, se ivóvíz, csak patakok. 4500 méter magasan vándoroltunk. Olyan faluba is eljutottunk, amit az előző év karácsonyán egy földrengés összedöntött. Láttuk, hogy építik újra otthonukat az emberek ez nagyon kataraktikus élmény volt. Jó volt az

emberekkel találkozni. Volt, ahol teával kínáltak és gyufát kértek volna tőlünk, aludtunk olyan jurtában, amelynek lakói egyébként autóval járnak a környéket.

– Szeretsz-e olvasni?

– Ha nem szeretnék, hogy is tanulhatnék? Én nagyon sokat utaztam buszon és télen, vagy a világosabb évszakokban kézilabda edzések után fejlámpával a fejemen olvastam a tananyagot az úton, mellettük könyved regényeket is. Mostanában rákaptam a történelmi könyvekre, mert a barátnőm apukája Lengyelországban volt diplomata, naplót és abból könyvet írt a rendszerváltásról. Rajta keresztül került érdeklődésem középpontjába a múlt század, a két világháború közötti időszak, majd az azt követő korszak. Nagyon elfoglalnak szüleink elbeszélései és tapasztalata.

– Van saját állatod?

– Még nincs. Mert tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy milyen kutyát szeretnék. Nekem nagyon tetszenek a drótszűrő, nagy szemöldökös, nagy bajszos kutyák. Viszont csak akkor szerzek be ilyet, ha már véget érnek a külföldi kalandozásaim, megszűnik az izgó-mozgó életmódom. Akkor biztosan lesznek állataim.

– Hogy látják az állatorvos hallgatók a jövőjüket?

– Én nem aggódok és másokat sem látok attól félni, hogy majd mivel tudnak foglalkozni. Azért is jó ez a szakma, mert nem kell idegeskedni, hogy lesz-e munkánk.

– Te hol szeretnél majd dolgozni?

– A szarvasmarha ágazatban. Már az egyetemre kerülve tudtam, hogy haszonállatokkal akarok foglalkozni. Ez a tudat a későbbiek során csak megerősödött bennem, de sokáig nem döntöttem el, hogy a sertést, a szarvasmarhát, vagy a kis kérődzőket válasszam. Az is szerepet játszott az elhatározásomban, hogy az intenzív üzemekben a szarvasmarhát tartják a legtermészetesebb körülmények között, ők még a szabad ég alatt is élhetnek.

– Mivel magyarázod ezt a vonzódást?

– Nem lehet az életben mindent megmagyarázni. Másokban nyilván olyan kép él Kazincbarcikáról, hogy ipari város. Vajon mit szólnak hozzá, ha elmesélem, van egy fényképem óvodás koromból, amin borjúításon látszom egy szarvasmarha telepen. Lehet, hogy hihetetlen, de itt, a 90-es években még hajtották a marhát egy földúton a város peremén. Ezen az úton lehetett felmenni egy csónakázó tóhoz, és engem már gyerekként megfogott annak a takarmánynak az illata, amiről később derült ki, hogy sziláznak hívják. A húsmarhák tartását állatbarátnak gondolom, mert azok egész nap a legelőn vannak. Idillinek találtam az életüket, és ahogy haladtam előre a tanulmányaimmal, egyre nagyobb érdeklődéssel olvastam a velük kapcsolatos tananyagokat, de állatorvosi munka többnyire a tejelőkkel van, így valószínűleg velük gyakrabban fogok találkozni munkám során.

– Végzés után visszamész Borsodba?

– Először külföldön szeretnék dolgozni egy pár évig, de semmiképp

nem örökre. Van bennem egy kis kalandvágy. Szeretném látni, hogy Nyugat-Európában milyen technológiákat alkalmaznak, milyen elképzelés uralkodik a szarvasmarha gyógyászatban, vagy miként működik egy praxis. De az is nagyon érdekel, hogy milyen feladatokat lehet elvégezni Afrikában vagy Ázsiában. Ezért sem a szakmai fejlődéstől sem az egzotikumtól nem zárkózom el. Tudom, ha nem mennék el azonnal az egyetem elvégzése után külföldre, akkor sajnálnám itt hagyni a környezetemet, a „mikroklimámat”, a barátaimat.

– A gyógyászáttal akarsz foglalkozni, vagy inkább a tenyésztéssel?

– Ez nagyon komplex kérdés. Nem is most kell eldöntenem, nyilván a sors, az élethelyzeteim is befolyásolják, „mi lesz belőlem”. Sokáig nagyon tetszett, hogy telepi állatorvos legyek. Ma már ezt inkább az életpálya egy lépcsőjének tekintem. Nem szeretnék nagyon sokáig benne ragadni, mert monotonná válhat. Változatosabb életre vágyom, nyitottnak tartom magam a szakma sokféle területe iránt, egyszerűen mint a szivacs, szívom magamba az információkat. Jelenleg inkább egy átfogóbb, menedzsment jellegű társas praxist tudok elképzelni, de valamely területre specializáltan, mint amire az Univet egy korábbi interjúalánya, Fodor István is törekszik.

– A mondottakból sejtem, hogy rendszeresen látogatod Ózsvári László tanár úr óráit.

– Igen, oda egyébként is járni kell és a menedzsment iránti érdeklődésem miatt van is kedvem hozzá. Hiszen felnyitja a szemünket. Nem is értem, hogy miért csak ötödévből tanuljuk. Igaz, egy páran már negyedévesként is bejártunk az órákra. Ennek köszönhetően korábban kialakulhatott a szemléletünk hivatásunk gyakorlásának feltételeiről, módszereiről. És ez sokat jelent a rajtvonalon, amire hamarosan fel kell állnunk.

Balázs Gusztáv

Gondolkodó

Az empátiáról

Ha az ember gyermeke olyan szakmát választ hivatásául, amihez hozzátartozik az élet múlandóságának elfogadása és az a tény, hogy nem minden állatot lehet meggyógyítani, akkor lényegesen többször kell, hogy gyakoroljon egy világszinten alábecsült emberi tulajdonságot: az empátiát.

Az empátia szó szerinti jelentése: beleérzés. De a fogalom sokkal többet jelent érzelmi rezonanciánál. Aki empatikus, megérti a másik embert azáltal, hogy képes a helyzetét a magáénak érezni. Eszerint az empátia értelmi tevékenység is.

Az életben elég kevés helyen tanulunk az empátiáról, sokszor családból sem hozzuk. Ugyanakkor, ha valaki nem túl együttérző, még nem jelenti azt, hogy rossz ember.

22 évem alatt akárhány helyen jártam és akármennyi emberrel beszélgettem inkább tapasztaltam azt, hogy empatikusnak lenni gyengeség, mintsem erény. Brené Brown, öndefiníciója szerint mesélő-kutató, elképzelése alapján az empátia olyan, mint egy mély gödör. Sötét van, hi-

deg és egyedül vagy. Aztán valaki leszól, hogy "Szia!" – közben lemászik hozzád és azt mondja: "Tudom milyen itt lenni, nem vagy egyedül!". A szimpátia a következő: "Hű nagyon sötét van odalent, kérsz egy gyufát?"

Az empátia egy választás. Még hozzá egy sebezhető választás, mert ahhoz, hogy kapcsolatba lépjek veled, kapcsolatba kell lépnem valamivel, saját magamban is, ami ismeri azt az érzést. Egy empatikus válasz soha nem kezdődhetne úgy, hogy "De legalább". Tudod miért? Mert amikor valaki megoszt velünk egy fájdalmas dolgot, mi megpróbáljuk megvigasztalni, hogy minden rosszban van valami jó. Megbuktát? De legalább megpróbálhatod még egyszer.

Ha megosztok veled valamit, ami számomra nagyon nehéz, jobban örülnék, ha azt felelnéd: "Nem tudom mit mondhatnék, de nagyon köszönöm, hogy megosztottad ezt velem!" Mert az az igazság, hogy egy választ ritkán tud jobbá tenni egy helyzetet. Ami szépíteni tud, az a kapcsolat. Összességében tehát mikor járunk el

jól, mind állatorvosként, mind emberként? Legyünk empatikusak, gyakoroljunk szimpátiát vagy maradjunk hűek a racionalitáshoz?

Azokban a szakmákban, ahol sok emocionális inger éri az embert, de döntéseit mégis racionálisan alátámasztott érvek alapján kell meghoznia, ennek a megítélése korántsem egyszerű. Sokan az empátiát a kihasználhatósággal, naivitással, más problémájának a terhével azonosítják, figyelmen kívül hagyva a valódi jelentőségét. A fontossága pedig abban áll, hogy aki empatikus velünk szemben, abban megbízunk és akiben megbízunk, annak kérni fogjuk a segítségét és igényt fogunk tartani a munkájára.

Az empátia a bizalom alapja, a megbízhatóság hitelességet szül. A siker titka pedig a hitelesség, hitelesnek lenni az életben, hitelesnek lenni a szakmánkban.

Kedves Olvasó! Gyakorold tehát az empátiát, mert minden jel arra utal, hogy kifizetődő!

Talabér Rebeka

UNIVET GALÉRIA. Mark Marcello másodéves állatorvostan-hallgató rajza és festménye. A rajz címe: Laura morning sketch. A festményé: re.cognize és az elektronmikroszkóp laborban végzett tdk-munkája inspirálta.

Szeptember 20-án ünnepélyes szoboravatás keretében Kontur András szobrászművész alkotásait, egy szarvasmarha nyaki csigolyát, egy szarvasmarha keresztcsontot valamint egy ló medencecsontot ábrázoló mészki szobrot leplezett le L. Simon László író, országgyűlési képviselő és dr. Sótónyi Péter, az Állatorvostudományi Egyetem rektora. A talapzattal együtt csaknem 2 méter magas alkotások a Tolnay, Zlamál, Tormay és Nádaskay előadóterem közötti parkokban kaptak helyet. A műalkotások kikelettől méltó díszei lesznek a pihenést és nyugodt elmélkedést ígérő területeknek. A következőkben L. Simon László avatóbeszédét közöljük.

Kontur András csontszobrai

Mi történik, ha egy anatómus (nem mellékesen az Állatorvostudományi Egyetem rektora) találkozik a legkeményebb anyagok megformálásához szokott szobrásszal? Profánul fogalmazva: kőbe álmodnak állati alkotórészeket, s ha már a hordozóeszköz nem a bronz vagy a fa, hanem a kő, nem lehet más a téma, mint a gerincesekben megtalálható kemény

szerv, a csont. Ez az a része a testnek, amelyek a földtörténet sok-sok millió éve során képesek megkövesedni, míg például a belső szervek, vagy éppen a bőr, a szőr, lebomlik a talajban. A megkövesedett csontok arra is alkalmasak lehetnek, hogy a paleontológusok belőlük rekonstruáljanak rég kihalt állatfajokat, amihez fantáziával megáldott képzőművészek segítségét is igénybe veszik, akik hiteles, vagy hitelesnek gondolt alakjait vetik papírra a modern ember által sosem látott egykor volt állatoknak, legyen szó akár a kardfogú tigrisről, akár az ősmadáról, az Archaeopteryxről. A művészet és az anatómia találkozásának természetesen sok más formája ismert, csak egy, a magyarság számá-

ra rendkívül értékes példát emelek ki: Barcsay Jenő Művészeti anatómiáját, amit azok is szívesen forgatnak, akik nem tanulnak belőle, s akik nem értenek az anatómiához.

Visszatérve a kiindulási témánkra, örömmel állapíthatjuk meg, hogy Sótónyi Péter anatómus-rektor és Kontur András szobrászművész ta-

lálkozása a patinás pesti egyetem kertjében három műalkotást eredményezett, három, egyenként 110 centiméteres posztamensre felállított, egy-egy méter magasságúra felnagyított csontot: egy marha csigolyát, egy ló keresztcsontot és egy ló medencecsontot. Rektor úr tudományos pályáját és szenvedélyét ismerve fölösleges lenne feltennem a kérdést, hogy mégis hol van egy Törökangóra farokcsont, vagy egy Pekingi palotapincsi állkapocs, esetleg egy Kuvasz sípcsont, a magyar kutyaajtáknak már egyébként is méltó emlékhelyet alakítottunk ki az egyetemen, egy számomra igencsak emlékezetes napon.

Az tehát nem szorul magyarázatra, hogy miért ezek az alkotások kerültek a kampusz udvarába, miként az sem, hogy egy csontdarab lehet szép, szemet gyönyörködtető, azaz önálló esztétikai minőséggel bíró érdekes forma. Még abban az esetben is, ha nem egy vadásztrófeáról, például egy kapitális gím-bika agancsáról, vagy egy krokodil koponyájáról van szó. A művészet útvesztőiben járhatlanok viszont joggal kérdezhetik meg, hogy mitől művészet

az, amit itt látunk, mert fájdalom ugyan, de a Septem artes liberalesnek, azaz a hét szabad művészetnek nem volt része az anatómia. (Gyorsan jegyezzük meg: a „szabad emberhez méltó” tananyagba a napjainkban művészeti ágnak tekintett területek közül csak a zene került bele, úgyhogy a mai avatást úgyis felfoghatjuk, mint az anatómia és a képzőművészet, s különösen is a szobrászat rehabilitációját.)

A szobrászat kora középkori figyelmen kívül hagyása érthető, a szabad kifejezés arra utalt, hogy az adott tantárgy, tudományterület nem a kétkezi mesterség sajátosságait hordozza.

A szobrászat pedig még a három dimenziós nyomtatók és a korszerű

szerszámgépek korában is kétkezi mesterségnek minősül.)

Az állati csontokat kőbe faragó Kontur András nem szemléltető eszközöket készített az anatómia csodás tudományában megmerítkező állatorvostan-hallgatók számára, hanem olyan önálló minőséget teremtett, amely nélkül nem beszélhetünk érvényes műről. Ugyan Kontur eddigi életműve és művészete nagyon távol áll a huszadik század egyik legnagyobb hatású polgárpukkasztó és a műtárgyvásárló polgárokat megkopsztó irányzatától, a pop-arttól, ám ennek a három szobornak az értelmezési kísérlete elválaszthatatlan a Christian Ludwig Attersee, Keith Haring, Roy Lichtenstein, Robert Rauschenberg, Andy Warhol, Lakner László, Tóth Endre, Pinczehelyi Sándor és társaik fémjelezte pop-arttól.

Az irányzat képviselői témáikat és anyagaikat a popkultúra és a mindennapi élet világából merítették, s

technikájuk igen változatos volt: valószínűleg tárgyakat változtatás nélkül helyeztek új kontextusba, esetleg előállításuk a pontos másukat, úgynevezett pseudo-tárgyakat alkotva, gyakran eredeti rendeltetésüktől eltérő helyen, új konstrukcióban alkalmazva őket assemblage-okat hoztak létre stb. A pop-art alkotások zöme erősen eltúlzott, direkt, gyakran irracionálisan nagyméretű. A pop-art felfogása és eszközválasztása korántsem egységes, számtalan módon próbált

tiltakozni a modern társadalom elidegenedettségére és a közhelyek uralma ellen, mígnem a kényelemben beszücsölt alkotók nagy része maga is elkezdett elcsépezt művészi formákat alkalmazni. Itt eltekintek az általam különben nagyon szórakoztatónak tartott pop-art kritikájának megfogalmazásától, helyette inkább egy személyre utalok: az egyik legpopulárisabb művész, a svéd származású amerikai Claes Oldenburg gigantikusra nagyított hétköznapi tárgyakat ábrázoló szobrai ugyanis mindenki ismeri: legyen szó fűrészből, tollaslabdáról, kanálról, pecsétnyomóról, csipeszről, biztosítótűről, csákányról. Oldenburg nem udvariaszkodik ars poeticájának megfogalmazásakor: „Az olyan művészet az eszményem, amely mindennapi szarságokkal díszíti ki magát, és aztán mégis ő lesz a jobb.”

„Nincs az a profán, sekélyes és első ránézésre fantáziátlan »téma«, amely Oldenburg kezei között ne válhatna műtárggyá (a német nyelvnek van erre egy szép szava: Bildwürdigkeit, vagyis képre, képlétre való érdemesség, méltóság...). Sekélyesek, talán üresek is, de az úgynevezett korszellem parádésan kifejezésre jut bennük. Oldenburgnak köszönhetően olyan képzőműveletek is legitim szobrászattá lényegülnek, mint a virsli,

a sonka, vagy éppen egy tál főzelék. Alkotójuk alighanem ráérezett arra, hogy a látvány és általában véve a marketing nivelláló ereje előbb-utóbb minden egyénieskedő vagy eredetieskedő vizuális tartalmat bedarál. [...] Oldenburg fő üzenete nekem a következő: a hétköznapi névtelen cuccai felülmúlják a legmerészebb alkotói-teremtői képzeteket is a populáris kultúra bősége-
sen ellát minket eredetiséggel, elég csak eljátszani termékeivel, hasz-

nálni, remixelni őket. Művészete bombasztikus aktualitással rávilágít arra, hogy milyen patológikus hely a múzeum, hogy eleve egy gyanús köze (steril rendeltetés, áltudományos komolykodás, a háttérben pedig zavaros kapcsolatok és pénz, sok-sok pénz).” – véli Csanda Máté: *Oldenburg és a hatvanas évek giccsbirodalma* című vitatható állítások sorát tartalmazó írásában; én például a múzeumokról szóló ítéletét az ő kifejezésével élve patológikusan zavarosnak tartom. Ugyanakkor parafrázálva, pár kifejezést lecserélve, Oldenburgtól egy kisebb lóugrással (sic!) rögtön Kontur Andráséhoz érkezünk meg: Kontur fő üzenete nekem a következő: a hétköznapi névtelen csontjai felülmúlják a legmerészebb alkotói-teremtői képzeteket is az anatómia bősége-
sen ellát minket eredetiséggel, elég csak eljátszani néhány szervvel, használni, remixelni őket.

Azaz nem elég tudni, hogy az emberi vagy az állati szervek önálló esztétikai minőséggel rendelkeznek, erre a művészet eszközeivel rá is kell mutatni, s ennek az egyik legitim eszköze a pop-art által használt túlzás, a tárgyak, eszközök gigantikus felnagyítása. (Itt teszem meg azt az apró kritikámat, amit az alkotónak is megírtam a magánlevelezésünkben, bár a felnagyított csontok nagyon izgalmas művek lettek, lehet, hogy a csontok még gigantikusabb ábrázolásával, és posztamensek nélküli elhelyezésével a jelenleginél is nagyobb hatást lehetett volna elérni. Főleg ha az egyetemi hallgatók megfoghatják őket, rájuk mászhatnak, megpihenhetnek rajtuk. De ne legyünk elégedetlenek, a vizuális hatás így is kiváló.)

Erről eszembe jut az az eset, mikor a nyolcvanas évek második felében gimnazistaként először láttam Scanning Elektronmikroszkóppal készített felvételeket sejtekről, kristályszerkezetekről. Engem már akkor sem a tudományos eredmény és a képeknek a kutatásban betöltött szerepe hozott

lázba, hanem a látvány, az esztétikai minőség, a természet vagy inkább a Jóisten teremtkedvének végtelensége.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Kontur Andrásnak az Állatorvostudományi Egyetemen felavatott szobrai nem csupán a nagytámaszként élnek. A formák kifaragása után az általa kikísérletezett roncsolásos eljárással kezelte a kövek felületét, ezzel érve el a végleges csontszerű hatást. Egy korábbi kiállításán olyan kőből faragott műveit állította ki, amelyeken ezzel a technikával szándékosan dekonstruálta a már kész, pontosabban késznek tűnő szobrokat. Az akkor megnyitón elmondtam, hogy az alkotó így akar rámutatni az idő múlására és hatására. „A szerző szándéka a maradandóság megkérdőjelezése, mely a médiumot tekintve különösen izgalmas, hiszen a kő az egyik legidőtállóbb anyag, amelyet a művész felhasználhat, megformálhat.”

Kontur András dekonstruált, felületkezelt „művei az idő végességére emlékeztetnek minket. Az alkotás folyamatához való legmélyebb alázat fejeződik ki a szobrászművész gesztusában, mellyel rámutat: ahogy az élet, úgy semmilyen alkotás sem örök, nem kísérhetjük az örökkévalóságot egy olyan világban, melynek csak nagyon rövid ideig vagyunk vendégei.”

A csontokat ábrázoló nagy kőszobrai esetében a felületroncsolással viszont más a cél: a kő anyagosságát akarja minél pontosabban megragadni, megmutatni, egyben megalapozza, megelőlegezi a szennyezett városi levegő és eső további roncsoló munkáját. Viszont a témaválasztással paradox módon mégis csak az élet végességére, a végtelen idő korlátosságára utal, hiszen mikor is találkozik az anatómus

és a hétköznapi ember csontokkal? Csakis a hozzájuk tartozó test földi életének vége után.

Zárásul még egy apró paradoxon: az emberiség a maga kultúrtörténete során az ősidők óta használ csonteszközöket, készíti csontból dísz tárgyakat és szobrokat. Ezekben az esetekben a csont maga is hordozóeszközzé, médiummá válik. Ám szemben Kontur új kőszobraival, ahol a sima követ érdekessé, rücskös felületűvé alakította a szobrász, a csontszobrok esetében szinte minden korban és kultúrában az az elvárás, hogy minél simábbra, fényesebbre csiszolt legyen az elkészült mű felülete.

Tavaly a harmadik Mesterségek Ünnepe Jakutföld volt az

egyik díszvendég a budai várban. Akkor vettem egy gyönyörű kis szobrot az egyik jakut alkotótól. Azt hittem, csontból faragta.

Aztán elmagyarázta, hogy az anyaga valójában megkövesedett mamutagyar. Valamiféle átmenet csont és kő között, ami átvezet az ősi világból a maiba, majd visszavisz a múltba.

Kontur András is átvezet bennünket egyik világból a másikba. A tudományéból a művészetébe, majd vissza a tudományéba. Játsszik velünk, még ha komolyan is.

Ha a szobrai hatására mindenen egy lélegzetvételnél pillanattal elmerenghetünk, s kiszakadunk a végtelen időből, már megérte kőbe faragnia csontokat.

Az avatóünnepség fényképeit Horváth Anikó készítette

Szeretettel hívunk minden kedves érdeklődőt!

A Szent Anna Templom és Az Állatorvostudományi Egyetem Syrinx Kórusának

Karácsonyi Közös Jótékonyági Koncertjére

Közreműködik: Szödényi-Nagy Enikő gondokaművész, Balasi Barnabás orgonaművész

Vezényel: Farkasházi Dávid és Tapodi Attila

Műsoron: Antonio Vivaldi: Gloria in D (RV 589)

Időpont: 2017. 12. 16. 19:00

Helyszín: Felsővízvárosi Szent Anna Templom, 1011 Budapest, Batthyány tér 7.

A koncertre a belépés ingyenes, azonban a koncert során gyűjtést végzünk, és az összegyűlt adományokat teljes egészében a Szent János Kórház Gyermek-, koraszülött és csecsemőosztálya támogatására fordítjuk.

Partnereink: Eleanor Daley: Rejoice and Sing This Christmas Morn, Angolszász karácsonyi ének: First Nowell, Orgona-impvizáció: Karácsony éjjel, Gordonka szülő produkció

A műsor- és szereplőválogatás jogát fenntartjuk!

Librarium – szórakoztató tudomány

Emily Anthes: Frankenstein macskája

A szép új világ állatai
(Akadémiai Kiadó)

Könnyen falható olvasmány, nem túl könnyen emészthető tartalom... Mindenesetre melegen ajánlom minden természettudományos területen serénykedő hallgatótársamnak. Meg úgy egyébként a nagyvilágnak. A 2013-ban született könyv – annak ellenére, hogy a természettudományos fejlődés folyamatos, sőt hasít – mindmáig aktuális. Hogy miért? A szemléletformálásért és tájékoztatásért, hogy milyen trend felé is halad ez „a szép új világ”, amibe volt szerencsénk születni. Habár másodjára olvasom újra, nem jutok dűlőre, hogy pozitív vagy negatív tudományos teljesítményként ítélem meg például a kereskedelmi forgalomban fillérekért kapható, az emberek számára trendi és szórakoztató akváriumlakót, a fluoreszkáló zebraadániót, aki a tengerirózsától kapott gének köszönhetően ragyog a sötétben. (A *GloFish* már négy színben is kapható! Ne hagyja ki ajánlatunkat, szerezz be mindegyiket!) Ugyanez igaz az agyába ültetett elektródák miatt távirányíthatóvá alakított patkányra, vagy a kiborgbogarakra (ez utóbbiak szintén megvásárolhatók már; hát ki ne akarna barátai előtt ilyenül villogni..?).

Összességében rendkívüli elmetagító hatása miatt ajánlom ezt a könyvecskét (egyetemünk könyvtárából is kölcsönözhető). Számos, minket mint leendő állatorvosokat és biológusokat közvetlenül is érintő etikai kérdést boncolgat, hoz érveket és ellenérveket. Bennem a legtöbbször ez a kérdés csendült fel: mindez szép és

jó, lenyűgöznek az említett tudományos áttörések az ITAP (intraosseous transcutaneous amputation prosthesis) sikerei kiskedvencekben, műuszonyok és műmancsok, mikronnyi nyomkövetők óceánmélyi állatokban, édesvízi takarító mikroorga-

Maga a tény, hogy egy kiborg-rovar hadsereg szerves részét képezhetné a nemzetbiztonságnak, vagy a kertben legelő, transzgenikus kecskéink és teheneink csupán a tejükből kinyerhető gyógyszeralapanyagok és egyebek (pl. pókhálóselyem) útján emberi életeket menthetnek, aláírják, hogy a cél szentesíti az eszközt.

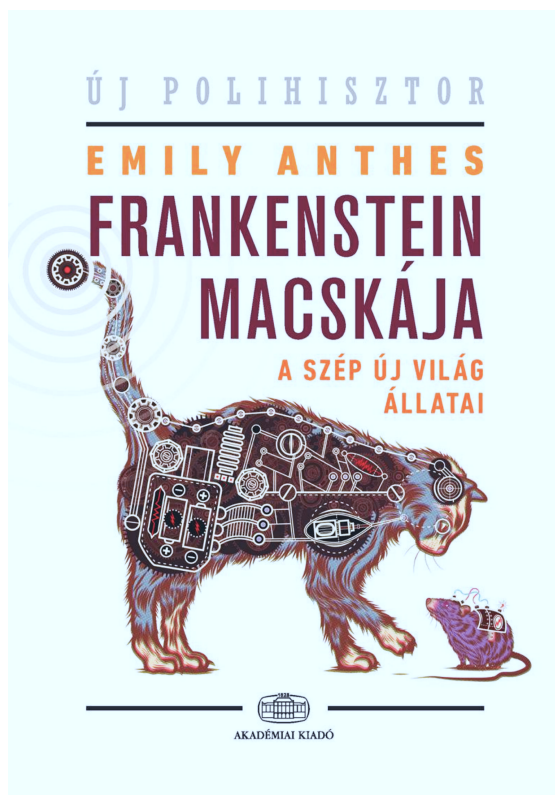
Ugyanakkor aggasztó, hogy óriási népszerűségnek örvend az az új kilátás is, hogy az ember klónozhatja elhalálozott ölebé (ezek a gazdik biztos nem figyeltek biosz órán és nincsenek tisztában az epigenetika fogalmával és azzal, hogy az azonos génkészlet nem azonos személyiséget jelent, hanem egy különálló, új identitást; a mitokondriális DNS-sel már ne is fárasztjuk őket).

Emberek ezrei hajlandóak csillogászati összegeket investálni olyan divat-kedvencekbe, amelyeket katalógusból saját maguk fabrikálhatnak össze. Hiszen milyen muris már, ha Bodrika rózsaszín alapon zebraacsi-kos lesz!

Szóval ilyen könyv ez. Hihetetlen és káprázatos fejleszteségekről számol be, olyan jövőbeli világot megjósolva, ahol talán már semmi sem lehetetlen. Ha elolvasod, garantáltan új értelemet nyer „a macska kilenc élete” kifejezés.

Laky E.

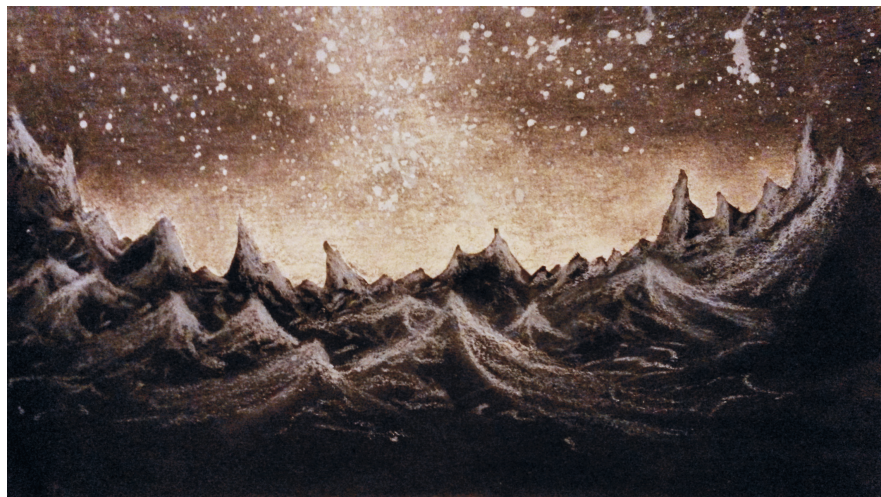
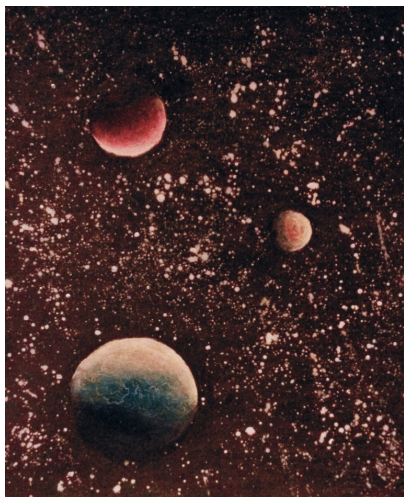
Ha mély hatást gyakorol rád egy könyv, egy film, egy zenei album, kiállítás vagy színházi előadás és úgy érzed, meg szeretnéd osztani élményeidről a gondolataidat olvasóinkkal, várjuk írásodat!

nizmusok, „fagyállót” termelő (így extra-ellenálló és gazdaságosan tenyészthető) lazacok –, de igazán szükségünk van minderre?

Ha arra gondolok, hogy habár mindezen eredmények csak szárnypróbálgatások, a közelgő (vagy már épp zajló?) természettudományos forradalom előszelei, azért csak túl lépte már az emberiség a hétmilliárdos létszámot, ami nagyon sok éhes szájat jelent; kontinensnyi szemétszigetek cirkálják az óceánjainkat; napról napra nő a megmentendő fajok száma... A sor végtelen.

Univerzum

Távolság

Pozsár Zsófia akrilfestményei

Nehéz megfelelően válaszolni, ha valakit a szenvedélye felől kérdeznek; hogy miért szeret olvasni, túrázni, írni vagy épp festeni. Talán azért, mert ez a kérdés a legbelső énünket, a tudatalattinkat érinti, amelyet mi magunk sem fogunk fel teljesen. De egy talán közös bennünk: mindannyian azt szeretnénk, ha megértenének minket, ha lenne egy csatorna, amelyen keresztül összeköttetésben vagyunk a világgal. Számomra az alkotás az abszorbeált hangulatok kifejeződése, megkönnyebbülés, ha az érzelmek már túlságosan feltorlódtak.

Sokan azt állítják, nem tudnak rajzolni vagy festeni, de a cél nem is az, hogy fotorealistikus alkotások szülessenek, hanem, hogy kifejezzük munkánkkal a belső világunkat. Témaválasztásom ezért rendszerint képzeletbeli tájakra kalauzol, a bolygók, a csillagos ég egy távoli, ismeretlen, egzotikus univerzum ígérését keltik.

Az élet fanyar fintora, hogy személyiségünket senki nem fogja igazán megérteni. Minden cselekedetünk elárul rólunk valamit, olyan, mint egy tükörcsík. Ezt a tükörcsíkot mások felveszik, megőrzik, de a tükörben csak önmagukat látják. Így gondolataink bezárva maradnak, és valójában csupán a környezet reflexiójaként léteztünk.

Képeim akkor érnek célba, ha másokban jó érzéseket ébresztenek és így formálják azt, amit a felvett tükörcsíkban látnak...

Szerzőnk II. éves állatorvostan-hallgató

Szarvas-köd

A fák hegyén

Valkító fény

Fourth Quarter

One year is really nothing compared to 231 years. Our readers hold the fourth issue of the journal published first in the beginning of this year and branching out during the 231th semester of the University of Veterinary Medicine. Four issues, four quarters, a whole year. We hope that our journal's cover will change its colours following the seasons for many years. The excitement of the following years cannot be compared to that of year one since everything had to be reported and photographed for the first time. We are having more experience editing the paper but we will always be ready for new challenges. Thus the year has passed and this gives us an opportunity to look back a little. In our introduction we took the task of 'shooting a picture of the future'. Which is about to be yesterday by tomorrow. Simply putting it: we are trying to be a trusted chronicle of university life.

The world of veterinary medicine and veterinary training is opening up step by step in front of the journalist eye looking for and collecting news, reporting events and drawing portraits of university citizens. He is slowly recognizing the significance of each scientific areas, their contribution to the whole and understanding the complexity of this profession. This is a similar challenge to that of the university students' since a single year is not enough complete it.

Fortunately the field of this István Street adventure is a basically 19th century block of buildings where almost all disciplines have their own headquarters. Even the portraits of scientists decorating the facades teach me as they do it to everyone else. Behind the statues of the honored former teachers of the university I can imagine a library of professional literature and a lot of effort in reading rooms, labs, clinics and animal farms. I am convinced that workin in a university is an honor received form society even if requires hard work because the supervisor expects us to think. Teachers and researches work for the future with the task of knowing and letting know.

Being the editor of a university journal is an especially pleasant job. Why is that? - the readers may ask. Because one can learn a lot of things from teachers, researchers, even students without university fees and one doesn't have to be terrified by any exams.

Not any exams taken? It would be rather unfortunate for the editor to conlude the year this way because he would not tell the truth. Since every word he writes is measured by the readers opinion and this is the exam he has to take.

Gusztáv Balázs

We celebrated the first anniversary of the re-independence of the University of Veterinary Medicine with a students' picnic and ox grilling at 20 September 2017. Before or after tasting the delicious food anyone could try and eventually did try the bull rodeo, table football and other amusement tools. The campus in the heart of Erzsébetváros was filled with joy and what is more important: the program has strengthened the community of the University of Veterinary Medicine even more.

Photos by Anikó Horváth

Uniqueness and Emotional Commitment

An Interview with Rector Dr. Péter Sótonyi

Dr. Péter Sótonyi was handed his letter of accreditation by the President of the Hungarian Republic János Áder on the 13th of December last year. In an interview on the results of his first year as a rector, on his tasks and plans for the future, the leader of our institution tells us that his whole life relates to this university.

1973 was the year he first entered 2 István Street and he has been here almost every day for the past 45 years. Last year he managed to achieve one of his greatest goals: from 1st of July 2016 The University of Veterinary Science has become independent again.

'A long road full of fights has led to this but I have never had to ask anyone for it to be this way. I rather have managed to persuade everyone that it is the right way' he says. 'For one and half year now we have been presenting ourselves as an independent entity both in Hungary and in the world. The university having become independent has meant a lot to me emotionally as well. It was not the rector chair that I was attracted to: the "re-foundation" of the university has meant a lot of hard work.'

*

'We had great successes in this concluding year. The government represented itself on a high level at our ceremonies. It was an outstanding recognition for the university that the 230 years old Hungarian veterinary education received the Hungarian Heritage Award that was handed to us at the Hungarian Academy of Sciences. Caring about the values of the past does not stop us from accepting the challenges of the present. There is a high demand for trained experts who

are familiar with the whole range of their profession, especially at farming producers and stock-raisers where very intensive and modern work is being done. This professional is the veterinarian who is able to see through the whole production process from the animal's body and workings through microbiology and diseases to food safety.

In the interview the rector also mentions that uniqueness and the students' emotional commitment is very important in veterinary studies.

'According to a study half of boys in the US wants to be a football player, the other half wants to be veterinarian, and half of the girls wants to be supermodel and the other half also veterinarian. Each year we receive five times more applications to admission than we can admit. But a part of the applicants are unfit since they love animals but their grades are not good enough. There a lot of talents we can choose from, therefore only the best are admitted including the students from foreign countries. It is a great responsibility to deal with this human resource adequately, according to their skills. I often think of this on social occasions as Equus Day, Marek Days or the traditional ox

grilling that, as a new initiative, serves strengthening the community of the whole university.'

'With the admittance of a record-breaking number of foreign language students we are reaching the end of our capacities, that's for sure', the rector continues. 'We need to accept that this is what we make a living of and we have to prepare for the competition since the neighbouring countries have all started their English language courses. Brünn, Kosovice, Zagrab, Cluj and a little further, the Polish all welcome foreign students.

This is why it is an outstanding success that after looking around the whole world, Dubai University has chosen us so 16 students are arriving in February and complete their clinical course at our institution. In the Stipendium Hungaricum program we have students from countries whose national flags we have yet to purchase.

*

He shares these thoughts with the readers before Christmas:

As in many places Christmas is the greatest celebration for us. I decorate the Christmas tree with my wife and as we say in Hungary the little angel comes to our veterinarian daughter and our economist son. We always prepare some surprise gifts for each other. I wish blessed and peaceful celebrations for all of our colleagues and students! Let's take some rest and prepare for the next year! Christmas is also a time for arranging our thoughts. Have some time to read, to be inspired and those who need visit a church. We are definitely attending the Christmas mass where our 27 years old son still serves.

Photo by Gusztáv Balázs

Mesmerized by the Smell of Silage

An Interview with Tamás Orodán, President of the University Student Union

Fifth-year veterinary student Tamás Orodán, elected as the President of the University Student Union (EHOK) in 2017 was born in the north of Hungary and has been preparing for a veterinary career since high school. He is a traveller, he visits an interesting country in each semester that helps him forming bonds with the foreign students of the university.

'I meet people more easily than the average, indeed. Hungarians are usually held back from meeting foreigners mostly by their reserved behaviour. We refrain from trying new things and very often even those who speak English are afraid to converse' he told our paper. 'Then international students are afraid of initiating conversations because of our reservedness. It is just time these imaginary however still existing obstacles to be eliminated!'

In his interview he is also told us that every student was a member of the union. ISC (International Students Council) is a part of EHÖK. Closer cooperation is the future, they have to be included in our decisions affecting the students. The assembly of delegates has seven members, one of them is an international student.

As a president he needs to meet many people many times. He does a lot of paperwork at the department of finances. His other duty is organizing. He is keen on delegating tasks to his colleagues. Sometimes rules have to be created or changed. As of his position he is a member of the University Senate so he has direct access to information about the university.

He is mostly interested in the medical treatment of cattle.

'When having started attending university I already knew that I want

to work with farming animals. This commitment has been strengthened later, but for a long time I had not decided whether I should choose swine, cattle or bovine. My interest was also influenced by the fact that cattle are kept in the most natural circumstances, even living outside.

'How can you explain this interest?'

'Most people think of Kazincbarcika as a industrial town. What would they say if they saw a picture of me as a kindergarten kid where I can be seen at a cattle farm? It is hard to believe but in the 90's cattle were walked at the edge of the town. This was the route to the boat lake and as a child I was mesmerized by the smell of the feed later I learned to be called silage. I think of raising cattle for their meat as animal-friendly since they are out in the fields all day. I found their way of life idyllic and as I went on with my studies I found even more interest in reading about them. However veterinary work mostly belongs to dairy cattle so probably I am about to work with these most of the time.'

'Are you going back to Borsod county after graduation?'

'I would like to work abroad for a few years but not forever. I feel a bit

adventurous. I would like to see the technology in Western Europe, what ideas they have in cattle medicine and how a vet practice works. I am also interested in tasks to be done in Africa or Asia. So I wouldn't like to be excluded neither from professional development nor exotic things. I know myself: if I hadn't leave to another country immediately following graduation, I would feel hard to leave my environment, my "microclimate" and my friends.

'Are you planning to deal with medicine or rather cattle raising?'

'This is a complex question. I don't have to decide now, fate and my situations in life will have an influence on what my profession will be. I have liked the idea of becoming a farm vet for a long time. Now I'm thinking of this as a career step. I wouldn't like to stick to it too long because it can turn out to be quite monotonous. I'm longing for more variety, I keep myself more open to other areas of the profession, I am sucking up information as a sponge. At the moment I imagine a more thorough, management-type common practice specializing in an area, as a former interviewee of Univet, István Fodor is trying to have.

Christmas Concert

The Youth Orchestra of Szent Anna Church and the Syrinx Choir of the University of Veterinary Medicine invites you to their Christmas Charity Concert on December 16th, at 19h at Felsővíziváros Szent Anna Church (7. Batthyány tér, 1st District Budapest)

The programme:

Antonio Vivaldi: Gloria in D (RV 589)
 Eleanor Daley: Rejoice and Sing This Christmas Morn
 Anglo-Saxon Christmas Song: First Nowell
 Organ Improvisation: Christmas Night
 Cello Solo
 Conducted by Dávid Farkasházy and

Attila Tapodi

Starring *Enikő Szödényi-Nagy* cellist and *Barnabás Balasi* organist

Entrance is free however throughout the concert we are collecting donations that are made to the Neonatal and Newborn Care Department of Szent János Hospital.

Cooperation with the Faculty of Veterinary Medicine of Zagreb

Dr. Péter Sótónyi, rector of the University of Veterinary Medicine and *Dr. Nenad Turk*, deacon of the Faculty of Veterinary Medicine of the University of Zagreb signed a strategic partnership agreement at October 18 in the Senate conference hall. The goal of the agreement is helping an international cooperation based on their mutual support.

The cooperation of the two veterinary training institutions in Central Eastern Europe might be significant and exemplary in Europe, too, the rector of UVM emphasized. He said that veterinary training had been kept up for 230 years continuously, not one year had been missed despite of wars or

revolution. Graduates of the university have set an example by their professionalism, humanity and Hungarian patriotism.

'We have always worked in

cooperation, however this is the first time it is raised to an institutional level', Dr. Nenad Turk said. The leader of the almost a hundred years old faculty told us that tears had filled his eyes when he had walked by the statues of Ferenc Hutyra, József Marek és Aladár Aujeszky in the university park. The past signed by their names gives strength and enthusiasm to fill the framework of the contract with content.

Photo by Anikó Horváth

BERGTANI TA

KOVACIĆ
1910